

Віталій
Гвашенко

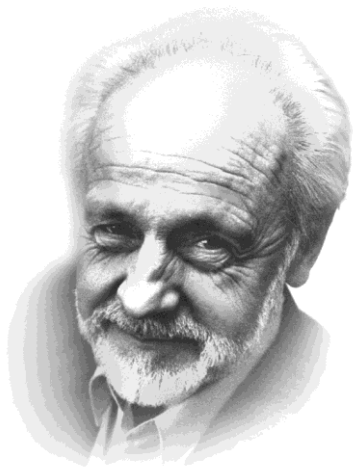
Загляньмо
в душу

поезії

ББК 64.4 - УКР6
I 24

Це четверте доповнене видання
збірки любовної і філософської лірики
кандидата технічних наук, доцента
Національного технічного
Університету України
"Київський політехнічний інститут
імені Ігоря Сікорського",
Заслуженого працівника культури України
Віталія Іващенко

Художник
Ірина Панаріна

Це четверте доповнене видання. У книжці п'ять розділів. Найбільший – Простір кохання: в ньому і пристрасті, і радощі, і сльози, а головне, пошук сутності кохання як духовної основи людського буття і стимулу до творчості.

У розділі "Ми і світ" намагання зрозуміти себе як частину цього світу, своє призначення і сенс життя, розібратися в стосунках зі своїми і чужими, зрозуміти що ж таке щастя.

Розділи "Зрілість" і "Публіцистика" говорять самі за себе. В останньому розділі роздуми про поезію.

На сайті **viiv.co.ua** можна безкоштовно скачати усі 15 збірок поезій і переглянути годин двадцять відеозаписів вечорів поезії, телепередач і вистав студентського комедійного театру.

Книжки з автографами можна замовити: E-mail: vivashchenko@ukr.net або за адресою: Іващенко Віталію, до запитання, Київ, 03110.

Простір кохання

Хочу вам подарувати свято,
Тим, хто про свята уже й забув,
Сторінки ці будемо гортати,
Згадувати: був тут чи не був?

Подумки ми всі були щасливі.
Зрідка випадало й наяву.
Все минулось, бо немає сили
Втриматись у щастя на плаву.

Справжнє диво, що поезій звуки
Нас підносять у прекрасний світ,
Де володарюють ніжні руки,
Наче й не було минулих літ.

Може спогадів і небагато,
Та якщо поезії слова
Тихий рай навіюють і свято —
Ми щасливі, бо душа жива!

Мені потрібно когось любити,
Щоб спілкуватись, пісні співати,
Увагу й ніжність їх відчувати.
Я без любові не вмію жити!

Прийшла весна, а на душі неспокій:

Нема очей, чий погляд зігрівав,
Немає рук, які б знімали роки,
Немає вуст зі щирістю похвал,
Нема душі, зігрітої тобою,
Твоє тепло сьогодні не в ціні.
Як студять серце суєтні завої!
Як тяжко без кохання навесні!

У мене, знаю я, є ненормальність:
Бажання завжди мати рідну душу,
З якою спілкуватися — це радість,
Якій служити хочу, а не мушу.

Щоб радощі усі й душевні рани
Я легко міг би з нею розділити,
Щоб ніжно усміхатись їй щоранку
І віддано й піднесено любити!

Я знов щасливим бути хочу!
Що вирощу — ніхто не вижне.
Собі кохання напрозорчив
Красиве, радісне і ніжне.

Ти подивився на красу дівочу —
І тиха радість в серце увійшла.
Яка хода! А усмішка! А очі!

Тобі, Природо-матінко, хвала
За те, що ти, попри усі знуцання,
На рід людський не набираєш зла,
Не забуваєш диво-ремесла
Взірці краси творити для кохання!

Така красива і така сумна!
Чому тебе заповонила туга?
Можливо, ти давно не маєш друга,
Приходить вечір — знову ти сама.

Краса твоя приваблює усіх.
Чому ж ти не зуміла відібрати?
А може, від усіх чекала плати
За те, що ти красива? А це гріх.

Чому про кохання написано стільки?
Бо й досі не знаємо, що воно є.
Страждання чи щастя?

Натхнення чи ліки?
Це кожна душа вибирає своє.

Чому біжиш? Чому ховаєш очі?
Невже банальне: "Всі вони такі!"
Важливіше того, що серце хоче
Відчути знову пристрасті палкі?

Я, може, той, кого давно чекала,
Кого в безсонні кликала душа,
Якій тепла і ніжності замало,
Яка кохання так і не знайшла.

Завжди є небезпека помилитись.
Боятися не можна все життя.
Чому душі не дати відігрітись,
Пірнути у любовне забуття?

Буває, як почую ніжне слово,
Або зігріє погляду тепло —
У той же час душа моя готова
Ожити і піднятись на крило.

Фантазій і бажань високе небо
Стає відкритим для моїх пісень.
Але якщо нікому це не треба,
Згортається усе в буденний день!

Навіщо їду і куди?
Чому хвилює ритм колісний?
Я наче знову молодий,
Життя попереду, мов пісня.

Жіночий погляд — стимул мій!
Жіноча цнота — ласка Божа!
Бажання сумнів переможе,
І я пірну у ритм подій.

Роботи чорної ярмо,
Хвороби тіла, втрати близьких,
Мій мудрий дід, що вже замовк,
Падінь і злетів довгі низки
Мені відкрили мудрість слів,
Які, мов істина, явились:
Що сенс життя — кохання спів,
Жіноча ласка — Божа милість!

Я нічого не можу Вам дати
Крім уваги, тепла і любові.
Розумію, що це небагато.
Але, може, прийняти готові?

Щоранку дякую я Вам
За те, що є Ви в цьому світі,
Де всі самотні, не зігріті,
Забули про Любові Храм.

Відомий Вам цей Храм давно,
Ви в ньому плакали, сміялись,
Молилися, розчарувались.
Та він існує все одно!

У ньому я чекаю Вас.
Чи прийдете — це Ваша воля,
Бажання, вибір, може, й Доля.
Як буде — знає тільки час!

Нашіптувати хочу Вам слова,
Що Ви є унікальна в цілім світі,
Хміліти буде Ваша голова,
І ми обоє, як маленькі діти,
Потягнемось до ласки і тепла,
До ніжностей, які давно забуті,
Зіллються душі щирі і розкуті...
Заплачено за це давно й сповна.

От би зустріти легковажну
Веселу жіночку мені!
О як би я її розважив!
Які би їй співав пісні!

Вірші складав би про красуню,
Ми б зразу перейшли на "ти"...
Та тільки де ж її знайти
Веселу, ніжну і розумну?!

Дивлюсь на Вас і переносюсь наче
У теплий світ, де тільки ми удвох,
Де в щирості тіла і душі наші
Відкриті одне одному. Де Бог
Зняв соромливість, заспокоїв совість,
Подарував миттєвості весни,
Щоб вірили у романтичні сни,
В таємного кохання дивну повість!

Я вчуся все життя.

Сьогодні — позитиву.
Учусь прощати все, усім і назавжди.
Щоб з легким серцем дивуватись диву,
Як мила жінка ніжно скаже "ти".
Давно знайомі. В кожного свій світ.

Нас час від часу Провидіння зводить.
Прошелестіло вже чимало літ,
У кожного свій власний культ свободи.

І знову зустріч. У моїй душі
Неначе друге дихання відкрилось.
Ви в світ моїх фантазій увійшли.
Закоханості виростають крила.

Та гіркота обманів і утрат
Нашіптує: не треба сподіватись,
У мрію дуже легко закохатись,
А потім як вертатися назад?

Отак на перепутті і живу.
(Душі моїй випробувань не досить!)
Тепла і розуміння серце просить.
Чи зможу Вас пізнати наяву?

Ви змалку купаєтесь у компліментах.
Як всі, я не хочу, тому і мовчав.
Це не комплімент, але щиро і чесно:
Жінок розумніших я не зустрічав.

Чому одружені мужчини

Так залицяються до тебе?
Напевно є якісь причини,
Напевне є в тобі потреба.

Від клопотів життя втомились,
Можливо, ти — любов остання.
У погляді твоїм є щирість
І невгамоване бажання.

Шукай гармонії й наснаги,
Яких не знають нежонаті.
Одним написано — розваги,
А іншим — душі рятувати!

Півночі ні сну, ні спокою!
Півночі у мріях з тобою.
Я ніжити й пестити хочу
І брови, і карії очі,
Довершені риси обличчя!

Бажання нестримано кличе
Тебе наче книгу відкрити,
Всю ніжно губами читати,
І небо за тебе молити,
Кохати, кохати, кохати!
Я не благаю Вас про допомогу,

Спокуси теж не маю на меті.
Візьміть мене з собою у дорогу,
Їй богу, нам із Вами по путі.

Мене не треба ані годувати,
Ані вигулювати (навіть уві сні).
Зате щодня я буду Вам співати
Сумні, веселі і смішні пісні.

Набридну — я тихенько у куток,
Закрию рота й думаю про вічне.
Візьміть мене
 хоч на умовний строк.
Велика мудрість — жити іронічно.

І в той же час із мрією про те,
Що нам в дорозі усміхнеться Доля,
І почуття красиве і просте...
Але на все в цім світі Божа Воля!

Говориш ти мені — не поспішай!
Подумай! Зосередься! Що з тобою?
А думати ж потрібно головою!
Її я втратив, бо співа душа!

Не падай в розпач, що нема

Коханої сьогодні в тебе!
Що знову на душі зима,
А в ній така весни потреба!

Любов — не правило, на жаль!
Не доросли ми ще до правил!
Бажання щемне і печаль,
Що не любов ще світом править.

Мільйони різних складових
Повинні скластися у коло,
Щоб озирнутися довкола
І серед тисячі чужих
Одну, свою знайти людину,
У щирій пристрасті зійтись
Навік, на рік чи на годину
Сьогодні, завтра чи колись!

Хороші сім'ї завжди мають знак:
Як правило, і ввечері, і зранку,
Дружина має виглядати так,
Щоб всі чоловіки
думали – коханка!

Мені від Вас ніяких жертв не треба.

Живіть, як є — цікаво і сповна.
Я буду поруч, як душі потреба.
Якщо, звичайно, є у Вас вона.

Ви мудра жінка. (Я таких не бачив!)
Хіба не розумієте самі,
Я не чужий. Я сам плачу і плачу
За почуття і пристрасті свої.

Я розумію — серцю не накажеш:
Нема тепла, не з'явиться воно
Від тисячі віршів, поем чи казок.
Пробачте... Але мрію все одно!

Я сам сміюся над собою,
Як збоку подивлюсь на все:
Куди життя мене несе?
Я просто захворів тобою.

Занапасти або ж лікуй!
Бо я вже так не можу більше.
Таке буває на віку.
Хіба не доказ всі ці вірші?

Душі потрібні переміни —

В цім її радість і біда,
І хай ніхто не закида
Їй у невірності провину.

Бува, сповідуєш Ісуса,
Аж гульк — до біса занесло!
Не зразу видно, де спокуса,
А де Господнє ремесло.

Даремно серце не вини,
Воно не може без бажання.
Не боючись гріха й страждання,
Душа бажає Новини!

Я прокидаюся із думкою про Вас.
Я бачу: ми закохані в обіймах.
Ніхто цей образ в мене не відніме.
Я був закоханим! У мріях. І на час.

Не був, не є й не буду атрибутом,
Щоб бачили, хвалили чи кляли.
Закоханим, коханим хочу бути!
Щоб знали й відчували тільки Ви!
Що з нами діється весною?

Ми наче ті ж — і все ж не ті!
Пірнаймо в неї з головою,
Бо іншої нема путі!

Наш погляд ловить мимоволі
Жіночих постатей красу.
Зникають клопоти і сум.
Ми наче вранці, в чистім полі:

Схід сонця, роси, чиста мить...
І нам нічого вже не треба.
В нас наче жайворон у небі
Бажання радості дзвенить!

Живу чеканням зустрічі з тобою
В замріяному колі забуття.
У цьому колі гріюся любов'ю —
Неміряною радістю життя.

Все, що роблю,
всі клопоти й турботи —
Це кроки до таємної мети.
Нехай ніхто не знає звідки й хто ти,
А я до тебе буду йти і йти!
Не знаю, хто й навіщо це придумав,

Що маємо шукати половинку.
Можливо, щоби завжди мати сумнів:
"Не та! І ця не та!" І так довіку.

Як ти — самодостатня особистість,
Яка тобі ще треба половинка?
Цікавить інтелект, бажання, пристрась
Душі, що до банальностей не звикла.

Життя — це праця. А кохання — свято.
Тим вибраним, хто має хист любити,
Душі і тілу так дає багато,
Що лиш заради цього варто жити!

Чому в коханні стільки непорозумінь?
Бо в кожного своя модель любові,
Яку ніхто міняти не готовий.
На жаль, це спадок
попередніх поколінь.

Добитися жінки — це не перемога.
Хоч це є бажання мільйонів мужчин.
Мені близькість з жінкою —
дивна дорога
До щастя життя і духовних вершин.
Прийди, наснаго, в образі жіночім!

З'явись із мрій таємних і бажань!
Яви мені свої прекрасні очі
І ніжною натхненницею стань!

Нехай в тобі зйдуться кращі риси
Усіх жінок, їх віра і тепло,
Фантазії, що так і не збулися,
Надіями омріяне чоло!

Душа моя співатиме осанну
Тобі одній, а чутимуть усі.
О Провидіння, подаруй Кохану!
Зерняточка поезії посій!

Сказав "люблю" —
і спорожніло серце,
Немов повітря видихнув з легень.
Ніхто не зна: почула? Відгукнеться?
Здається, що не буде вже пісень.

Це не розчарування. Просто туга,
Омана нереальної мети.
Це сум душі, яка шукала друга
І, схоже, знову не змогла знайти.
Ви живете у звичнім ритмі

Своїм наповненим життям,
В духовних справах і молитві...
А я секрет відкрию Вам.

У світі ваш двійник вже є.
Практично клон:
 характер, гідність,
Те ж тіло... Лиш одна відмінність:
В моїй уяві він живе.

Який він ніжний і відкритий!
(Одвічна мрія всіх мужчин!)
Як вміє пристрасно любити!
Як ми кохаємося з ним!

У кожного своє минуле.
Що Ви — мій друг, я ще не звик.
Так хочеться, щоб Ви відчули,
Що є у Вас такий двійник.

Стосунки наші вже переросли
Від рівня "Хто ти є?" до "Ми є друзі".
Життя цікаве, наші душі в русі,
Ми живемо у просторі Весни.

Свій ідеал жіночої краси

Живе в уяві кожного із нас.
Немає сили погляд відвести,
Твій образ — наче магія якась!

Неначе заворожує мене
Гармонія твоїх циганських рис.
Шкода, якщо твій погляд обмине
Мене і не розкриється колись.

Не випромінить щирості й тепла,
Залишиться таємним і сумним.
Між нами прірва часу пролягла,
Та нашої немає в цім вини.

Чи наведемо ніжності мости?
Чи цей порив —
 лише прекрасна мить?
Щасливий, що мені зустрілась ти!
Дай, Боже, і тобі Любов зустріть!

Не хочу набридати, але все ж
Душа бажає знати, як їй жити.
Ми — тільки друзі? Непогано теж.
Але чомусь так хочеться любити!

Вас вдача по життю веде.
У Вас є те, чого немає

У більшості простих людей.
Вам лиш мене не вистачає.
Не чоловіка, щоб хропів
І вимагав смачні сніданки.
Не солов'я, чий солоспів
Вам не давав би спати зранку.
Вам не потрібен я як паж,
Ані мільйонер-барига,
Ані герой, що ввів би Вас
У світ, де заздрощі й інтриги.
Потрібен Вам надійний друг,
Який без користі й користі
Позбавить стресів і напруг.
Йому не треба поруч місця.
Сам по собі завжди живе.
Але його харизма в тому,
Що гумором знімає втому
І може дарувати те,
Чого і Вам не вистачає:
Довіри, ніжності, тепла
І відчуття: душа жива!
Нічого в Вас не вимагає,
Але нагадує, що є,
Точніше, певно, має бути
Куточок щастя, де розкуто
Душа любовну пристрасть п'є.
Але для всіх це таїна!
Халепа це для Вас чи радість,
Вирішуєте Ви сама.
Не поспішайте відмовлятися!

Людей я відчуваю по очах.

Вони для мене — вікна в їхні душі.
Та іноді відвести погляд мушу,
Бо бачу в них таке, що просто жах.

Так сталось, так судилося мені:
Поміж чужих очей твої зустрів я.
Під серцем ворухнулася надія,
Побачив рідне щось у глибині:

Віддаленість від світу суєти.
Повага щира до людей, до себе.
Спокійне прямування до мети
І повсякденна ніжності потреба.

Спочатку ти не бачила мене.
Дивилась,
але зовсім не сприймала.
Душа твоя мене не відчувала.
Я думав, що усе так і мине.

Можливо це здалось, а може й ні:
Твій погляд зупинився, потеплішав,
Прокинулось в тобі святе і грішне.
Є мріяти про що тепер мені!

Я напишу Вам романтичного вірша,
Щоб Ви в щоденних клопотах,

турботах
Відчули, як наповниться душа
Легким, прозорим відчуттям польоту.

Вас люблять!

Ви жадана день у день!
Вас огортає емоційне поле.
Хіба не чуєте —

співають Вам пісень.
Готова поворот зробити Доля,
І зупинитися, і вимовити: "Так!
Я теж люблю. Я хочу бути з Вами,
Щоб тішитися ніжними словами,
Сповна відчути насолоди смак."

Так мріється, так хочеться мені.
Душа не може вже без одкровення.
Чи Ви почуєте моє благословення?
Чи всю романтику
закреслить Ваше "Ні."

Кохання доказів в житті є небагато.
Якщо любов не випито до дна,
Так вранці хочеться її поцілувати!
А вдень душа співає: "Є вона!"
Вишукую тобі такі слова,
Щоб зрозуміла, як ти серцю мила,

Щоби від них хміліла голова,
І тепла хвиля душу полонила.

Гріха немає у моїх словах.
Любов співати — поклик і потреба.
Неначе при іконі і свічах
Молитву чисту я творю для тебе.

Сьогодні я для тебе ще чужий,
Не відаю, що з нами завтра буде,
Але щасливий: мріючи, я жив!
Зі мною поруч ти була усюди.

Можливо, аромат пісень п'янкий
В тобі розбудить пристрасті і ласку,
Перенесе в таємне царство мрій,
Де ми удвох поринемо у казку!

(Пісня Валентина Коршака. Див. viiv.co.ua)

«Жінки – відкриті книги! – кажуть лірики.
Ти не байдужий до жінок, це так чи ні?»
«Так. Це книжки. Із квантової фізики.
Ще й мовою китайською написані.»
Для мене радість — думати про тебе
І усміхатись лагідно тобі.

Напевно, що тебе послало небо,
Щоби душа не ниділа в журбі.

Хто ти така — я ще не знаю зовсім,
Ми бачилися декілька хвилин.
У Провидіння тихо серце просить,
Щоб ти прийшла спинити часу плин.

Можливо, я усю тебе придумав:
Чутливу душу, лагідне лице —
І ти прийшла не радістю, а сумом,
Та я не хочу думати про це.

У мріях — ми з тобою вже коханці!
Нас поглинає пристрастей ріка!
І я не хочу прокидатись вранці,
У світ вертатись, де ти — не така.

Любов завжди новим дивує змістом.
Це не повторення чогось, а відкриття.
Інтимні зустрічі —
 повернення в дитинство,
У безтурботне й радісне життя.
Коли я думаю про Вас,
Для мене просто не існує

Вчорашній день,
вчорашній час,
Ні Ваше, ні моє минуле.

Воно було. Його нема.
Є тільки дві душі самотні,
Яких приборкала зима,
Які собі сказали — годі.

Бо їм так хочеться тепла
І розуміння в цьому світі!
Та тільки комплексів імла
Душ рідних не дає узріти.

Але якщо замайорить
Чи то омана, чи надія,
Ми мріємо про світлу мить,
Цим живемо і душу грієм!

Якщо відчуєте — любов взаємна,
Вас огортає емоційне поле:
Хода, обличчя, голос — все приємне,
Все радує, що в ній, і що навколо.

Чи зможеш вирватись, чи ні
З тенет сумних банальних істин?

Чи схочеш вірити мені:
На троні королеви сісти,

В собі відчути іншу кров,
І пристрасну, і благородну,
Пізнати радість, насолоду,
Мов народилася ізнов!

Не вічне все — в цім є резон,
Бо вічні тільки смерть і туга.
Нам пощастило — стріти друга,
Пірнути у любовний сон!

Я сплю, і снишся ти мені.
Не сплю — у думці ти зі мною.
Спасибі за щасливі дні!
Ніхто не знає, що ми двоє
Чи випадково, чи то ні
Зустрілися в цім грішнім світі,
Теплом любовним не зігріті,
Щоб разом полетіти в край
Душевних сповідей, наснаги,
Чуттєвої хмільної браги
З одним бажанням — покохай!
Мені так тепло думати про тебе!
Я все сказав — ти не сказала "ні".

Тебе любити — це душі потреба.
Так легко стало й радісно мені!

Душа моя живе передчуттями.
Вона — господарка інтимних мрій.
Уява знає все, що буде з нами,
Не хочу заперечувати їй.

Я цим живу, щасливий, мов дитина.
Душа співа, як в роки молоді.
Здається, що ніщо вже не зупинить
Цей поступ до намріяних подій.

А розум знає: може все пропасти!
Зірватися у прірву — так було.
Йому не дозволяю щастя красти,
Засмучувати прозою чоло.

Нехай я помиляюсь, і ніколи
На світлім ложі не зідемося ми.
Про тебе мріючи, я був з крильми,
За це я дякую Тобі і Долі!

Я прислухаюся до Ваших інтонацій,

У них я намагаюся відчути,
Чи Вам приємно лиш зі мною гратись?
Чи інше щось між нами може бути?

Пробач мені, якщо тебе здивує,
Що я так швидко перейшов на "ти".
Своєю стала в світі, де живу я,
Змогла так легко й просто увійти
У ближнє коло істин соромливих,
Якими щедро повниться душа.
Я певен, що ти будеш тут щаслива,
Якщо з відкритим серцем увійшла!

"Я не люблю Вас. І не хочу
Пісень, зізнань, наївних мрій.
Не хочу я, щоб Ви, як хлопчик,
Закохувались в образ мій!"

Могла, але так не сказала.
Болючі сумніви зняла.
Я — не чужий. Це вже немало.
Я йтиму до твого тепла.
Соромитись бажань своїх чи ні?
Вони прекрасні? Грішні?

Чи банальні?
Одне видіння мариться мені:
Я переносуюсь, наче дух, до спальні.

Затамувавши подих, я ловлю
Твій кожен жест, і погляд, і зітхання.
Все, що тебе оточує, люблю,
Їм шепочу освідчення в коханні.

Цнотливо як з плечей скидаєш ти
Легких одяг напівпрозоре диво!
Твій аромат п'янкої нагоди
Бентежить дух і обіцяє зливу.

Закохано я п'ю твою красу:
Звабливі плечі, марево волосся,
Стрункий твій стан,
 в очах тепло і сум
Про щось, що мріялось і не збулося.

Що там Венери, Афродіти, Фріни!
Холодний мармур в вічності дзеркал!
Твоя довершеність, моя богине,
Віднині — мій єдиний ідеал!

Я стільки думаю про тебе!
Щоночі кличу в сни тебе.

Для мене ти — Душі потреба,
Дарунком послана з Небес.

Акумулює ніжність серце.
Бажання в ньому тихо сплять,
А пестощів чутливих рать
Чекає, поки сон минеться.
З тобою хочу я розкуто
Прорвати греблю почуттів,
Почути серця щирий спів,
У море пристрастей пірнути,

Забути, хто є ти і я,
Буття перетворити в ніжність,
Відчути в насолоді вічність —
Це мрія стомлена моя.

Вас не тримаю у полоні
Своїх наміряних побачень.
Можливо, що мої долоні
Ваш стан і груди не побачать.
Та крок до близькості — не мій,
Це Ваша воля і бажання.
Якщо в душі нема кохання,
Скажіть тихенько: "І не мрій!"
 Давай-но я тобі поплачусь!
 Бо сильним бути вже втомивсь.

Набридло пильнувати вдачу.
До тебе хочу я! Озвись!

Немов дитя, заплющу очі,
Відчую ніжності твої.
Для тебе я —
 маленький хлопчик,
То ж поцілуй і пожалій!

І приголуб, неначе мамця,
Моєму серцю втіху дай.
Яке то щастя, що вертається
Хоч зрідка можемо у рай!

Тебе від серця відриваю,
Сам відірватися не можу!
Не розумію і не знаю,
Навіщо знов тебе тривожу.

Можливо, що і не хотіла,
Але ти вже подруга серця!
А переляканеє тіло
Ні як мені не відгукнеться!

Кохання день!
 Не ніч, це не злодійство!

Це свято духу, тіла і бажань!
Це насолоди фантастичне дійство,
Коли кохання пододало грань
Ніяковості, істин соромливих.
Тіла — відкриті книги! Смій! Читай!
Це пестоців і поцілунків зливи!
У ніжності розчинені літа.

Яке то диво — спільна насолода!
Яке то щастя — вірити і знать,
Що нам дарує Матінка-Природа
Свої скарби — уміння так кохать!

Яка геніальна в нас мова!
Найвище блаженство у світі
Не має достойного слова —
Не треба про це говорити!

За радість вклонімось природі!
В обіймах злітаймо до неба!
Купаймося у насолоді!
А от говорити — не треба!

Не увертюра це в любовнім дійстві.
Це — сенс інтиму, насолода й смак.

У ніжних ласках суть душевних істин,
Інтелігентність, вишуканість, такт.

Коли душа дозріла до кохання,
Замріяно тремтить в передчутті,
Вуста змовкають. Ми із сил останніх
Ледь стримуємо пестощів потік.

Найтяжче, найщемніше —
перший дотик:
Він скаже — чи ти бажаний, чи ні.
А потім непомітно тануть роки.
Нам вісімнадцять!

Наче уві сні,
Який ніде й ніхто крім нас не бачив,
Ми поринаємо в чуттєвий світ.
В полоні насолоди тіл гарячих
Є і блаженство, і душі політ!

Потоки ніжностей не зупинити.
Свідомість нас на злеті полиша.
Зливаються тіла в прекрасній миті,
Бо більше ласк не витрима Душа!

В той день, коли очікуєш мене ти,
Душа моя тремтить в передчутті,

Нам не завадять клопотів тенета,
Зійшлися наші долі і путі.

Початок свята: я дзвоню у двері.

Схвильовано питаєш ти: "Хто там?"

Самі в кімнаті. На столі вечеря.

А потім ніч, як подарунок нам.

До тебе наче вперше я торкаюсь.

Ти соромливо очі відвела.

На хвилі ніжності душа злітає

І полишає світ добра і зла.

Сп'янілі від гарячого бажання,

Осліплені теплом гарячих рук,

Щасливі поцілунки і зітхання —

Одвічне рятування від розлук.

Тіла сплітаються, щоби з'єднатись,

Так, начебто роз'єднані колись.

І насолоди вищої не знати:

Дві ніжності над прірвою злились.

А потім — спокій. І ослабнуть крила.

І тиша — відлетіли солов'ї.

Ті таїнства, що ти мені відкрила, —

Щаслива мить у пам'яті моїй.

Напевно, можна жити чимось іншим,

Та я для себе визначив одне:

Нехай усі вважають, що я грішник,

Живу, коли чекаєш ти мене!

Три насолоди маю від кохання.

Найперша — я стаю самим собою,
Купаюся у щирім спілкуванні,
Про все, що хочу, говорю з тобою.

Не стримуючи ні думок, ні слова,
Фантазіям даю свободу й волю,
Я тішуся відкритою любов'ю,
Дивуючись, що оживаю знову!

А друга насолода — все робити,
Так ніжити тебе і цілувати,
Такі слова на вушко шепотіти,
Так душу над буденністю підняти,
Щоб ти змогла усім єством відчути
Розкуту радість, насолоду тіла,
Щоб ще і ще хотіла і хотіла
Літати разом і зі мною бути!

Пірнаємо удвох у ніжність знову.
В ній відчуваю третю насолоду:
Жіночу вдячність —
щиру і бездонну,
Злиття блаженство —
вищу нагороду!

У кожного кохання є секрети,
Які, напевне, знає тільки Бог.

Що їх звело? Чому? Чи буде третій?
І головне — чи довго будуть вдвох?

Ніхто не знає і не передбачить,
Який у кого ніжності запас.
Чи енергійні душі? Чи ледачі?
На хвильку чи навічно звів їх час?

Не в трепеті бажань кохання сила
(Хоч починатись може тільки так),
А в часі —
 скільки в серці образ милий
Ще буде жити після того, як...

Я знаю, хто ти і яка ти по суті:
Розумна, чутлива, красива, струнка,
Смілива й рішуча ти на перепутті,
В стосунках привітна, душею легка.

Але — так буває — тебе не впізнати:
Стаєш ти капризною, палиш мости,
Тебе все дратує, ревнива й пихата.
Тебе підмінили! Це точно — не ти!
Ну що таке, здавалось, лист?
Паперу аркуш, повний літер,

Написаних комусь колись,
Перелетів, неначе вітер,
За день, за два на сотні верст.
Його чекають, наче гостя,
Йому радіють, мов збулося
Одне з простих земних чудес!

Рядки читаю, чую голос
І відчуваю серця ритм.
Немов зникає все навколо,
І я благаю: говори!
Про все, чого Душа бажає,
Що радує і що болить.
Я не читаю — відчуваю
Усю тебе в цю щиру мить!

Уява воскреша минуле,
Усе прекрасне, що було:
Довіри й ніжності тепло,
Блаженства сни,
що промайнули.

Я бачити бажаю очі,
Відчути твій кохання хист!
До тебе хочу! Хочу!! Хочу!!!
От що таке звичайний лист.
З роками клопотів неволя
Бажання зводить нанівець.
Здається, що ось-ось кінець...

Та раптом посилає Доля
Прекрасну зустріч... Боже мій!
Яке нас огортає свято!
Душа стає, немов крилата!
Тремтить в передчутті подій.
Таких фантазій в юні роки
Не знали ми. В нас не було
Бажань гарячих і високих.
Нас зводить з розуму тепло
І ніжність бажаного тіла.
Вся соромливість відлетіла,
І, як священний ритуал,
Знімаю з тебе я одежі.

Сьогодні ти мені належиш,
А я тобі. Грудей овал
І ніжні губи, плечі, руки...
Як після довгої розлуки
Для себе відкриваю я
Твій аромат, твоє ім'я
І пристрасті блаженні рухи.
Ми вистраждали свято це!
За нього сплачено роками.
Прекрасне диво стало з нами,
І в радість нас потік несе!

Дай, Боже, кожному із нас,
Не дивлячись на час і роки,
Відчути пристрасті високі,
Коханням зупинити час!

Зустрілись. Привітались щиро й чемно.
За кожним — роки, сім'ї і діла.
Свій шлях у кожного. Та недаремно

Їх Доля несподівано звела.

Уміють працювати і кохати.
Та перше є, а другого нема.
Тому у душах — наче в пустці-хаті,
Що наскрізь проморозила зима.

Аж ні. Зустрілись очі. Слово, друге...
Лучинки хтось у грубі запалив.
Пішло тепло. Неначе стріли друга,
Що знав тебе, але далеко жив.
З'явилася довіра — знак сердечний.
Сміються очі, в'яжуться слова.
Говориться цікаво і доречно,
Теплішає душа і ожива!

І виявляється: під сподом втоми
Є джерело любові і бажань!
Є ніжності незайманої схрони!
Відкрито все без остраху й вагань!

Ніхто й ніщо не спинить ці потоки
Цілуноків, пестошів і щирих ласк.
Цим почуттям відвертим і високим
Не треба ні пояснень, ні прикрас!
В оголеній красі є таїна,
Якась космічна сила притягання,
Завжди вона і перша, і остання,

Бажань і пристрастей
прекрасний знак!

Зникає все буденне і дрібне,
Ми вже не ми — частиночки Природи,
Її безсмертя, волі і свободи.
Блаженства мить зливає нас в одне.

Ми — наче ангели,
що знають справжню путь,
Високу місію життя свого звершили,
Нас полишають пристрасті і сили,
І тільки душі в ніжності пливуть.

Ти на зморшки мої не дивись.
Не вдивляйся. Примруж трохи очі.
Ніжнолиці були ми колись.
Щось міняється в нас проти ночі.

Та не все. Дай надію мені,
Що жаданий, що любиш мене ти.
І, як в давні закохані дні,
Я навчу тебе радісним злетам!
Я в юності так про кохання мріяв!
Душа бажала, щоб було одне
На все життя! І от збулася мрія:

Кохання переповнило мене!
Я дня не міг прожити без побачень!
Життя прекрасним маренням було!
Жінок, крім неї, я не чув, не бачив.
Так цілий рік!.. А потім — відійшло.
Красунь помітив, постаті і очі,
Почув їх голоси і щирий сміх,
І спокійніші стали наші ночі,
І звичні рухи ласки і утіх.
Що трапилось? Куди подівся трепет?
Я — до книжок, шукаючи порад.
А в них одне: любов руйнує третій.
Та третього нема! Що ж це за гра?
Я довго йшов до висновку простого
(У ньому мудрість, а не знак біди):
Любов розділена зника для того,
Щоби не вмерти раз і назавжди.
Щоб відродитись і наснагу дати,
Не забувати ніжності слова,
В фантазіях чи наяву кохати
І відчувати, що Душа жива!
А ми, не знаючи законів вічних,
Коли любов розчиниться сама,
Вину перекладаємо на інших,
Шукаєм зраду. А її — нема!
Я думаю про тебе кожен день!
Як стане тяжко, говорю з тобою.
Цей стан душі

ти не назвеш любов'ю.
Але так часом хочеться пісень!

Щоб не слова, а погляди і звуки,
Мелодії душевної краси,
І замість суперечок — ніжні руки
І пристрастей інтимних голоси.

В любовних стосунках
завжди два крила є:
Фізичне бажання — магніт із магнітів.
Потужніших сил притягання немає,
У нім насолода найвища у світі.

А друге крило — це духовне єднання.
У просторі духу несуть нас вітрила.
Тоді відчуваємо щастя кохання,
Як Доля за щось подарує ці крила.

В дні юності у мріях про кохання
Його я бачив як духовний злет
У ніжності, у пристрастей буянні —
Інтимний світ, де не буває зле!

Воно прийшло, палке і незбагненне.
Все — відкриття! Блаженства щедрий рай!
Та ненадовго... Рай був і без мене.
Знайшовсь достойніший.

"Прости." "Прощай!"

Гріх чи не гріх? Переболіло серце.
В добро зневіра душу зайняла,
Здалось, назавжди. Думав — не минеться.
Минулося... Неначе два крила

З'явилися, як лагідна і щира,

Прийшла і сум собою відвела.

При ній я відчував, що я — мужчина!

Боєць, господар, світла голова!

Здавалось би, кохайтеся у згоді,
Бо вас Господь поставив під вінець.

Буденності суєтної негоди

Звели кохання наше нанівець.

І знов розчарування серце сушить:

Хіба то птах, як зламано крило?...

Та раптом погляд чийсь зачепить душу,

І ніжності бажання ожило.

Ні, це не гріх! Це пошук ідеалу,

Який ніде й ніколи не знайти.

Це спів душі, яка кохала мало

І не знайшла Любові й Доброти!

Які ми всі зарозумілі!

Втручаємося всюди й скрізь.

Прийшли свята —

любов зустріли!
Порозумілися — зійшлись!..

Так ні! Нам треба колупати:
Чому? Навіщо? Скільки ще?
Не може бути так багато.
Тут щось не так!..

А час тече
І вимиває дні і тижні.
Зникає таїна бажань.
Отрута сумніву й вагань
Нас переконує, що грішні
Думки про чисте і святе,
Які плекати не зуміли.
Нам все не так, і все не те...
Біда, що ми зарозумілі!

Мадам, Ви, часом, не вампір?
Чому Ви любите псувати
Стосунки, настрій, навіть свято
Тому, для кого Ви — кумир?

Кохана, вибач, різні ми істоти,
Хоч зовні наче схожі. То дарма.
Свої у нас бажання і турботи,
Тому так часто згоди і нема.

Радієш ти, коли настане спокій.
Щасливий я, як сурми звуть у бій!
Мої бажання щирі і високі
Банальними вважаються тобі.
Тобі кортить усе до рук прибрати —
Спокійно я розтринькую своє.
Бажаєш ти всього багато мати —
Мене ж задовольняє те, що є.
І так в усьому. Нащо ці напасті?
Навіщо так задумано і ким?
Від непорозумінь усі нещастя.
У сім'ях нелюбов, куди не кинь.
І все ж таки є вищий сенс у цьому.
Для того, хто відмінність цю збагне,
Відкриється кохання по-новому,
Біда розчарувань його мине.
Тоді кохання — це пізнання світу,
Де таїна і так непросто все.
Що більше в ньому радощів відкрито,
То щастя вище душу піднесе.
Кохана — вже не власність, а спокуса,
Яка сама існує по собі.
І зрозуміла заповідь Ісуса:
Життя — любов, яка живе в тобі!
Чому гаряче й пристрасне бажання,
З якого світ кохання вироста,
Коли тіла зливаються в єднанні,
Стихає, наче в нім була мета.

Ти — та, що вчора, я — такий же самий.
Чому ж бажання наші не такі?
Де та напруга, що була між нами?
Куди поділись пристрасті палкі?
Забули ми, що кожен з нас — частинка,
Дитя Природи. Їй своє робить:
Вона дає потішитись хвилинку,
Щоб звести нас на ту коротку мить,
Коли бажання відключа свідомість,
В прекраснім злеті сіється зерно
Життя майбутнього. А далі — повість
Про дві душі. Природі всеодно,
Що буде чи не буде поміж нами.
Вона своє зробила... Ми самі
Господарі чи радості, чи драми,
Чекають нас чи сльози, чи пісні —
То все залежить від душі потреби:
Чи співпадають ритми двох сердець?
В любові вічній клястися не треба!
Все має свій початок і кінець.
Але... Кінець — це може бути втрата,
А може — прийде інший стан буття:
Коли Душа вже втомиться кохати,
Для дружби й ніжності є все життя!
Не люблю стояти на пероні,
Як близька людина від'їжджа.
Образ у вікні, як на іконі,
А у мене крається душа.

Зараз вже нічого не змінити,
Не відвести радість чи біду.
Плакати не варто: ми не діти.
Ти не ображайся. Я піду.

Що хотіли, все давно сказали.
Не виношу туги і жалю!
Не люблю я проводи вокзальні!
Друзів проводити не люблю!

(Пісня Юрія Ключнікова. Див. viiv.co.ua)

Ти так купаєшся
в своїм капризнім "ні!"
"Не треба!.. Я не знаю!..
Ні!.. Не хочу!.."

В усьому заперечуєш мені,
Немов тобі я голову морочу.
А це даремно. Бо втрачаєш ти,
Не розуміючи своєї втрати,
Енергію тепла і доброти,
Яку тобі я хочу передати.
Чому закоханих так мало в світі?
Напевно, через те, що це талант:
Із доброти і власних мрій створити
Душі наснагу — справжній діамант.

Якщо життя — торговиця завзята:
Всьому ціна, ніхто не дасть дарма,
Талант кохати — як талант співати:
Це Божий Дар, йому ціни нема.

Закоханість — не пошуки подружжя,
Не перший крок майбутньої сім'ї —
Це світлий хміль,
 коли душа не тужить,
В усім житті найщасливіші дні!

Закохані — це двоє у польоті!
За щось Господь на час їм крила дав:
Блаженство відкриття душі і плоті!
Бажань і пристрастей дев'ятий вал!

Людей талановитих завжди мало.
Зійтися двом — так майже не бува.
Згадай, Душа, як радісно літала,
Хай в мріях, а щасливою була!

Я по стражданнях виконав всі норми,
Собі чимало нервів попсував.
Душа пройшла усі цунамі й шторми.
Я спокійнішим, розумнішим став.

Не може бути, щоби не було
Таких жінок, які хотіли б стати
Натхненням чи то творчим джерелом,
Які уміють радісно кохати.

Не згадуймо між нами скільки літ,
Закоханості дні завжди прекрасні:
Це романтичний, радісний політ
Душі і тіла. Безкінечна вдячність!

Я розумію, що це — ідеал.
Та саме ідеали душі творять.
Любов — кораблик у житейським морі,
Якому не страшний дев'ятий вал.

Як спілкуватися не хоче
Словами чи то в жанрі "ню",
То опускає долу очі
І каже: "Я передзвоню."

Життя буває, наче дивний сон,
Ми в ці часи, як нерозумні діти,
Не можемо причини зрозуміти,
Повірити, що вищий є Закон.

Зустрінуться, бува, він і вона,
Здається випадково, ненароком,
А йшли вони назустріч роки й роки,
За радощі заплачено сповна.

Ти думаєш, як душу вберегти,
Коли любов твоя піде від тебе.
Не панікуй. Повір, не перший ти
І не останній. Це людська потреба
Шукати краще, цікавіше щось,
Можливо, помиляться, шкодувати...
Шукай і ти. Тебе чекає хтось.
Ти, головне, не розучись кохати!

Кохання — це маленьке пташеня,
Пухнасте, тепле, ніжне біля серця.
В брехні й нещирості
не виживає й дня.

З рук випурхнуло —
більше не вернеться.

Якщо тобі сказала "Ні!",
Чи "Ні" це шкірою відчув ти,
Не хоче бачити і чути,
Минуле — наче уві сні,

Не плач, не скигли, не проси,
Прийми це як випробування
Любові і духовних сил,
Вона — не перша й не остання.

Любов твоя в тобі завжди.
Лише слабкі від втрат голосять.
Тому страждати підожди —
На ній світ клином не зійшовся.

Нема пісень вчорашньому коханню.
Як все збулося, то співають про що?
В солодких снах любовного чекання
Неначе нове сонечко зійшло.

Закоханість — це стан душі живої.
Як кораблю маяк — зізнання мить.
Як є взаємність — світиться любов'ю,
А як немає — плаче і мовчить!

Якщо Ви розлучилися з коханою
(Причин для цього завжди є мільйон),
Здається, що вона була останньою,
Життя без неї — як недобрий сон,

Не опускайтесь до образ і висновків
Про зраду, про підступність і обман.
Кохались Ви, а значить Ви вже вибрані.
Знеболить час біль невгамовних ран.

Серця коханих згодом будуть зайняті.
Не прислухайтесь ревнощів порад.
Коханий образ збережіть у пам'яті
Як духотворний і безцінний скарб!

Коли тебе дратує щось:
Несправедливість,
 злість чи хамство,
Свідомо ображає хтось,
Не піддавайсь! Не опускайся!
Ти порахуй до десяти,
Відчуй, що ти —
 розумна й мила,
Ти їх підступність зрозуміла,
І злу мети не досягти!
Не поспішай з діагнозом "Не любить!"
Любити — хист. Це рідкісний талант.
Здебільшого його не мають люди.
Хто хоче — вчиться.

Решта просто так
Живе собі за власним інтересом,
Про гроші дбає, не читає книг,
Закоханість замінюючи сексом.
Романтика любові — не для них.

Вона не любить. Чи є сенс
Так мучитися і страждати?
Та смерть любові — це процес,
Який не можна підганяти.

Повинно вигоріти все
Наївне, чисте, романтичне.
Наповнить душу туга звична
І у безбарв'я понесе.

Замкнулось коло. Ти самотній знов.
Життя — не рай, а неспокійне море.
Як ти в сльозах, то це вже не любов,
Випробування Долі, а не горе!
Ви любите, а Вас не люблять!
Ні, це не виняток, це правило.
Цього не розуміють люди,
Яким в любові поталанило.

Любов для них — не гріх, не витівки,
Не шлях до шлюбу. Це — світ радості.
Душі потреба. Пошук істини.
Це культ краси і досконалості.

Для багатьох любов — це марево,
Фантазії особи грішної.
Тому взаємність — це не правило.
Не люблять Вас? Шукайте іншої!

Ти не зможеш забути мене!
Незабутні ні спрага, ні ласка,
Насолоди замріяну казку,
Спів Душі забуття не торкне.

Час кохання, як все, промайне,
Вічно вдячним за щирість я буду.
Ти не зможеш забути мене,
Я ніколи тебе не забуду!

Немає в світі "нашої" любові,
Бо в кожного з людей вона своя.
Для всіх в усі часи у цьому слові
Чи то натхнення, чи то сенс життя,

Чи то егоїстичне — мати власність
І нею хизуватись хоч би як,
Для когось це миттєвості прекрасні,
Щасливим — зачарованості знак.

Але для багатьох любов — це казка,
З якої вирости чи то не доросли.
Кінець завжди сумний. Тому так часто
Її сприймають як наївні сні.

“Вона не любить! Боже!”

Опустились крила.
Її холодність ти вважаєш вироком.
Вона нікого, окрім себе, не любила.
Хто ти такий, що хочеш бути винятком?

Ви все ще бавитесь
в капризи і образи,
Дівчатком уявляєте себе,
Не розуміючи того, що з Вами разом
Ми вже не будемо ніколи і ніде.
Не забувай мене, не забувай!
Банальних істин обійди принади,
Згадай, які були щасливі й раді!
Як все минеться, душу не карай!

Нехай не розуміють нас, нехай!
Не всім дано злітати і співати.
Закоханість у нас не відібрати.
Не забувай мене, не забувай!

Не забувай мене, не забувай!
Не треба ні молитись, ні зітхати.
Одне прошу тебе — не забувати
Часи, коли удвох пірнали в рай!

(Пісня Юрія Ключнікова. Див. viiiv.co.ua)

Не в жінку ми закохуємось, в образ,
Який самі створили, а не хтось.
А нас не люблять! Відчуття – це доказ.
Вона не винна. Просто не зійшлося!

Ти випробовуєш кохання
І вередуєш без причин.
Воно щодня від того тане,
І ти залишишся ні з чим!

Шкода, що філософії в нас різні.
На жаль,
не манить Вас духовний злет.

Любовної не заспівати пісні.
А міг би бути рідкісний дуєт!

Прощаючись з любов'ю,
гірко плачемо,
Не рвімо душу — чом вона пішла?
Так мало статись.
Але будьмо вдячними
Їй за ті радіщі, які вона дала.

Ти з кожним днем все далі й далі.
Не думав я, що час прийде,
Коли без туги і печалі
Ти відвернешся і підеш.

Питання було, є і буде відкритим:
Чи можна любити, але не страждати?
Страждання —
завжди за надмірності плата.
А хто знає міру, як жінку любити?
Мене згадаєш — зателефонуй!
Не згадує, не дзвонить і не пише.
Це значить — час кохання вже минув.
Якщо так бавиться, то це ще гірше.

Ти не шкодуй, що ми зустрілись,
Що Доля нас колись звела.
Є в спілкуванні вища цінність,
Любов чимало нам дала.

"Я вас люблю!" — сказали просто так.
Як люблять пісню, вітер чи собаку.
А я, наївний, в цім побачив знак,
Глибинної симпатії ознаку.

Ношу в душі, як ніжності запас,
З надією, що прийде час наснаги...
А, схоже, це було тоді для Вас
Лиш фразою із виявом поваги.

Розлюбилось — не треба ганьбити.
Це не зрада, не гріх, не вина.
Просто довго не вміють любити,
Завжди вабить якась новина.
Мені, повірте, соромно за себе.
Мужчина ж наче, в світі попожив,
Як у дитини — ніжності потреба,
Хвилює душу романтичний спів.

І що мені робити із собою?
Мінятися? Навіщо і чому?
Чимало маю радощів і мук,
Та все одно я житиму любов'ю!

Я Вас люблю. Але без фанатизму.
Страх втратити Вас вже переборов.
Я пережив розчарування кризи.
Від розпачу утримала Любов.

Та, що в мені. У ній своя харизма.
Її печаль і туга не торкне.
Я Вас люблю. Люблю без фанатизму.
І прислухаюся — чи любите мене?

Причину мук я зрозуміти зміг,
Що так безжально нівечили душу:
Я просто власник! Каятися мушу
Й випалювати у собі цей гріх.
Я — не любов твоя, а тільки гра!
Але красива, пристрасна і щира.
Твоїм словам і пестоцям я вірив.
Любов завжди проекція добра.

Та час минув. Закінчилося все:
Любов і гра, неправда, розрахунки.
Ти легко розірвала всі стосунки,
Надіючись, це щастя принесе.

Дай Боже, щоб збулося саме так,
Як ти про нього мріяла й хотіла:
Сім'я, достаток, радість для тіла...
А я у пам'яті. Такий дивак!

Я страждаю, напевне, тому,
Що завжди
 перебільшую значення
І любові, і втрати, і мук.
Це у мене таке світобачення.

Я хотів би змінитись, та як,
Щоб не вбити оголену душу?
Щоб не втратити радості смак,
По краплинці мінятися мушу.

Якщо в душі нема бажання,
Тепла і ніжності до мене,
Готуймося до розставання,
Любові штучної не треба.

Не треба приводів шукати:
Любов — це творчість
 двох сердець.
Красивим був її початок,
Хай буде стриманим кінець.

Не треба ні образ, ні сліз.
Все, що було, назавжди наше,
Не опускаймо душі вниз
І згадуймо лише найкраще!

Роздумую над тим, що відбулося.
Була любов. Здавалося мені.
Ні, не любов. Була прекрасна осінь,
Прикрашені закоханістю дні.

Розрив. Без вдячності, жалю, пояснень.
І навіть без скандалу на всі сто.
Її кохання вмерло. Це вже ясно.
А може, його просто не було?
Як дивлюся на себе вчорашнього —
Сміх і гріх! Наче ж мудрий мужчина,
Як пацан, не знайшов чогось кращого,
Ніж страждати з тієї причини,

Що його розлюбила кохана!
Та, можливо, вона й не любила!
Може в цім і нічого поганого:
Правлять світом кохань Вищі Сили!

Не треба копирсатись в попелищі,
Прах не чіпай згорівшої любові.
Нічого в нім нема, бо Сили Вищі
Свідомо й мудро пишуть наші долі.

Вони підказують тобі розкрити очі,
Побачити, ще скільки є світів,
Цікавих душ, які давно вже хочуть
Любов зустріти, як і ти хотів.

Ти іншим став. Минуле не забуто.
Пройшовши круг розчарувань і бід,
Любов ти твориш сам.

Це твій здобуток.
Спасіння вже всміхається тобі.

Ви не повірите — немає
Зла на любов, яка пішла.
Вона чи іншого кохає,
Чи вигоріло все до тла,

Що називалося любов'ю.
Вона лишилася собою
І рішення це прийняла.

Це Доля. Проти неї гріх
Чи пнутися, чи то скакати.
Мені написано страждати.
Приймаю муку. Так в усіх.

Але немає зла на неї.
Бажаю щиро щастя їй.
То так зійшлись зірки на небі,
Закінчилась епоха мрій.

Ніколи не кажи: "Вона не любить!"
Так це чи ні — це знає лиш Вона.
Любов така, які по суті люди:
Красива. Примітивна. Таїна.

При всій трагічності подій,
Коли кінчається кохання,
Ви не зациклюйтесь в стражданні,
Існує простір інших мрій.
Любов людська не знає зради.
Це просто вмерло почуття.
Тобі ніхто не дасть поради:
Так повернулося життя.

Така потреба Вищих Сил.
А що при цьому відбулося,
То все деталі. Хтось голосить,
Хтось в інше море вже поплив,
Радіючи своїй свободі.

По колу Провидіння ходить,
Наспівуючи свій мотив
Любові і розчарування,
Духовних злетів і падінь.
Це відбулося не в останнє,
Чекайте радісних подій!

Не треба культ з коханої робити,
Любити і молитись тільки їй.
За щастя і закоханості дні
Розчаруванням
 придеться платити.

Я розлучаюся з коханням,
Тісні його скидаю пута,
І ревнощів гірку отруту
Свідомо випив я востаннє.

Кохання — стимул, а не битва.
Любов — Дар Божий,
а не власність.
Щодня повторюю молитву:
"Прощай, страждання!
Здрастуй, Радість!"

Розумні люди люблять тільки тих,
Хто йде назустріч в ніжних почуттях.
А нерозумні — просто сміх і гріх! —
Самі за двох в сльозах долають шлях.

Це сльози радості і гіркоти,
Душа то в небо, то об землю зльоту.
Лише коли не в змозі вже іти,
Прийде прозріння, принесе свободу.

Любов закінчилася, а не вмерла.
Не треба їй поминок, панахид.
Відколосились золотії зерна,
Закінчився намріяний політ.

Тепер найголовніше не зганьбити
Красиву пам'ять про щасливі дні.
Нікому вічно не дано любити.
Це зрозуміти випало й мені.

Кінець кохання — даність, а не драма.
Воно було нам послане за щось.
Метаморфози дивні стались з нами,
І майже все намріяне збулось.

Всього не мав ніхто, ніде й ніколи,
Бо світ бажань і мрій не має меж.
Любові вдячний за духовну школу,
За відчуття: як любиш, то живеш!

У сфері духу головне свобода!
Любов на тлі буденного життя
Це вибух! А інтим — це нагорода
За щирість і красиве почуття!
Чи може повернутися любов,
Що не збулась
чи просто розчинилась?
Чи може серце тріпотіти знов,

Чужій душі віддатися на милість?
А то вже як написано кому.
Нема законів і немає правил.
Любов — це противага скрут і мук.
Духовним світом
Вищі Сили правлять!

Статурою і зовнішністю горді!
Так, Ви красиві. Це Вам дав Господь.
Ви зі смаком одягнені, по моді.
А погляд: "Пересічний, не підходить!

Я не для вас! Бо я чекаю принца
На білому коні чи мерседесі.
Нікого не любити — це мій принцип!
Бажаючих чимало ще знайдеться".

Таких гординь стрічаємо не часто.
Не зупинивши погляд, не пройти.
Хто Вас любив —

щасливий і нещасний.
А чи хоч раз були щасливі Ви?
Любов у віршах світла і красива!
В житті все примітивно
день у день.
Чомусь пестливих слів

знайти несила,
Ні романтичних мрій, ані пісень!

Чекає кожен, що його зігріють,
На п'єдестал кохання підведуть,
Хтось подарує мрію і надію
І до блаженства виплекає путь.

Але кохання —
твір того, хто любить!
Немає в нім ні міри, ні межі.
Ця пристрасть визначає,
чи ми люди,
Хто з нас живий, а хто уже прожив.

Вся суть у тому, що талант любові
Дано не всім.

Кохання — Божий Дар!
Це потаємний світ прекрасних чар,
Якщо йому служити ми готові.

Щоб вижити в усі скрутні часи,
На поворотах Душу не зірвати,
Хоч зрідка треба чути голоси
Людей, які уміють вас кохати.

То байдуже, чи вперше ви зійшлись,
Чи вже давно були на ложі-tronі,
Тепло забуте, ніжності долоні
Зігріють вашу душу, як колись!

О скільки я вже гірко помилявся!
Немов перед іконою стояв
І вірив: це — Вона, життя прикраса!
Мій ангел і натхненниця моя!

Світило сонце! Розквітали квіти!
Думки й пісні — для мене два крила.
Я був готовий цілий світ зігріти —
Така в душі енергія була!

А потім все зривалось наче в прірву!
Розчарування, біль і туга знов...
Та, попри все, я вірую і вірю,
Що прийде час, і прийде ще Любов!

Поліція бере відбитки пальців,
Бо, хоч як дивно, в кожного із нас
На пучках пальців лінії різняться,
І їх малюнок не міняє час!

Це ж тільки пучки!

Що ж казати про душі?

Як можуть бути схожими вони?

Своєму богу кожна вірно служить,

Свої бажання, ідеали, сни.

Тому, практично, майже нереально

Зустріти душу приятну тобі,

І поміж примітивних і банальних

Її впізнати в роки молоді,

Коли засліплюють бажання очі,

Душа ще спить,

і кожен третій — друг!

А пройдуть роки, вже ніхто не хоче

Рідню шукати, зцілювати дух.

Та є красиві, неспокійні душі,

Помазані прекрасним почуттям!

Їх віру в ідеали не порушить,

Бо це їх Доля, це їх сенс життя!

Одна із мук любові в тому,

Що хочемо, щоб нас любили,

Попри характер, вік і втому,

Отак як ми — завжди й щосили!

А так ніколи не буває.
У цьому й є зерно розлуки.
Тому цінуймо те, що маєм:
Увагу, погляд, голос, руки.

Не можна любити одну чи одного,
А інших не бачити, навіть не чути.
У цім фанатизмі є крапля отрути,
Яка, прийде час, знищить Вашого бога.

І Ви проклянете той час і годину,
Коли познайомились і полюбились.
А це просто плата за Вашу надмірність
Й бажання створити кумира з людини.

Це сумно. Але в цьому є вища правда.
Якщо Вам Господь дав кохання харизму,
Любов відкладати не треба на завтра,
Любіть, скільки любиться —
без фанатизму!

Не треба ображатись на поетів,
Які співають про любовний щем,
Вклоняються красі духовних злетів,
Як відцвіте любов, шукають ще.

Вони такі. Є ще таких чимало.
Але є й інші. Їх любов — навік!
Звела їх доля, щиро покохались,
І назавжди — дружина й чоловік.

Ні ті, ні ті не кращі і не гірші.
І в тих, і в тих своя наснага є.
Не треба міряти, хто щасливіший,
Бо кожному написано своє!

Люблю закоханих людей!
Не має значення у кого.
Життя їх — радісна дорога,
Із ними поруч щастя йде.

Буття щоденне має смисл
В служінні Вдячності й Любові.
Як є закоханості повість —
Це Ваш беззаперечний хист!

Сьогодні молодь знає все,
І навіть те, що їй зарано.
Вона вже знає все про секс,
Але не знає про кохання.

Якщо душа ще не дозріла
До вищих радощів земних,
Бажання негамовні тіла
Назавжди
 ставлять хрест на них.

Чи це трагедія, що є
Жінок чимало незаміжніх,
Які красиві і успішні,
В них світобачення своє.

Вони не хочуть аби з ким,
Щоб не казали, що самотня.
Якщо між душами безодня,
Нащо такі чоловіки?

Вони як хочуть, так живуть.
Господаря у них немає.
Самі таку обрали путь.
Кохання ж їх не обминає!
Пригляньмося до витоків життя.
В них таємниця, вічністю повита.
В них пристрасті пірнають в забуття
І ще одне життя дарують світу.

Твій прийде час, настане дивний стан,
Потрапиш у полон до чар жіночих:
Спочатку душу заворожать очі,
А потім губи і дівочий стан.

Це щастя випадає раз на рік,
А, може, навіть раз на десять років.
Здається, до блаженства кілька кроків.
Бажання ласки ніжної — мов крик!

Ми вже не ми. Любові дивна сила
Керує нами і веде туди,
Де не існує сорому й біди,
Є тільки ніжне і гаряче тіло.

Кохання мить! В цій миті сенс буття
І таїна інтимної скарбниці.
І в цій прекрасній чистій таємниці
Хова природа витoki життя!

Всіх жінок на Землі
 більше трьох мільярдів.
Тих, що нам до душі, —
 лиш десятків два.

Нам вони, а ми їм приязні і раді,
І про все й ні про що
в'яжуться слова.

То такий хист у них,
то така їх врода!
Їм Господь дарував цноту недарма.
Хоч яка би була на душі погода,
Тепло з ними завжди,
і проблем нема!

Немає міри у любові.
У кожного вона своя:
У когось почуття — як повінь,
Хтось нишком тішить власне Я.

Любові прийнято співати
Чи алілуя, чи амінь.
Але завжди любов — це свято,
Яке ми творимо самі.

Закоханих мало живе на землі!
Закоханість щира — це щастя вітрила.
Були б хоч які ми слабкі і малі —
Закохані душі злітають на крилах!

Непросто осмислити цей парадокс.
Ірраціональне кохання прищестя:
Якщо вам любити
 й страждати прийшлося,
Не хочеться знову тривожити серця.

Живемо без пристрастей — наче в імлі.
Вмирають бажання літати й співати.
Тому, що не хочемо зради і втрати —
Закоханих мало живе на землі!

Є у любові кілька мов:
Інтимні пестощі і рухи,
Є насолода від розмов,
Окрема мова подарунків.

Щодня турбота — мова теж,
Є мова — просто поруч бути.
Знання цих мов —
 життя здобуток,
Із ними радісно живеш!
Є в кожній жінці скарб і таємниця,
Бо через неї пророста життя.
Але чому ж їй уночі не спиться?
Чому її тривожить майбуття?

Додумались так міряти любов.

Що мучить нас, як ревності з'їдають?
Вона чи він — моє! А хтось украв
І насолоджується! В радості злітають!
Піймав би, повбивав обох і край!

Оце любов!.. Це міра вищих істин?
Поезія стосунків і бажань?
А може,
просто власник сходить злістю:
Хоч сам не гам, а іншому не дам!

Не застраховані ми від трагедій.
Для них, на жаль, чимало є причин:
"Я Вас люблю, моя прекрасна леді!"
"А я Вас ні!" — чи скаже, чи змовчить.

Любов — це квітка рідкісна і щемна,
Цвіте весною і коли зима.
Це Божий Дар, якщо вона взаємна.
Як є Кохання — ревності нема!

Не ображайтесь на мужчин
За їх мовчанку й вайлуватість!
Повірте, що нема причин
Їх почуттям не довіряти.

Хто їх навчав, коли і де
Слів ніжних, чуйних і пестливих?
Інстинкт первинний їх веде
І нерозвинена сміливість.

Непросто й тоскно їм самим
Від безпорадності у Слові.
Прощайте без'язикість їм!
Навчайте щирості й любові!

На жаль, не всім дано відчути
Бажання і душевний щем
Кохання ніжного!

Розкуто

Своїй коханій ми несем
Душі замріяні пориви,
Довіри чистий діамант
І пестощів блаженні зливи!
Кохати вміти — це талант!

Я вас люблю, старателі кохання!
Любов для вас — життя і Божий Дар!
Спливають роки у її чеканні.
Та прийде час — і щедрий гонорар

За віру у красу і справедливість,
За ніжність, не розплескану в роках,
За те, що зберегли тепло і щирість,
Отримаєте наяву чи в снах!

У клопотах, в щоденній суєті
Спливають дні, і місяці, і роки.
І лиш в свята притишуємо кроки
Питаючи себе — ти так хотів?

Під чарку час притишує свій хід.
Так хочу жити з усіма у мирі!
Хто ж поруч? Чи попутники лихі?
Чи добрі друзі, приявні і щирі?

Як є симпатії — співа душа!
І байдуже: кохає, не кохає.
Жіночий хист — прикрасити життя!
Дай, Боже, вам, чого Душа бажає!

Ви так красиво й щиро полюбили!
Ви в захваті! Кохання — над усе!
Усе, що "над", дратує вищі сили,
Любов розчарування принесе.

Тому в житті так рідко можна стріти
По-справжньому закоханих людей.
Серця людські зневірені й розбиті.
В любов не вірять. Не чуто пісень.

Не плутайте кохання і стосунки.
Любов — це спів душі і Божий Дар,
Свої у неї радощі і муки.
Стосунки ж часто схожі на базар,

Де завжди є партнери, конкуренти,
Дух вигоди панує над усім.
Змагання прагматичних інтелектів,
Духовне тільки заважає їм.

В стосунках
 все тримається на нервах.
Лише в тонких світах живе любов.
Буває, що вона давно померла —
Стосунки ж є і душу рвуть обом.
Я зрозумів всіх ревнощів причину,
Чому ніколи не мине їх строк:
Інстинкт жінок —
 подобатись мужчинам.

Інстинкт мужчин —
любити всіх жінок!

Хоч хто б ти був —
чи бідний, чи багатий,
Ходив босоніж чи в чинах ходив,
Ти маєш право на прекрасне свято,
Щоб міг сказати: так, я теж любив!

За словом цим у кожного окремих
Світ пристрастей інтимних і бажань,
Фантазії, в яких душі потреба
Знаходить відгук — тільки побажай.

Щасливі ті, кому прихильна Доля
Подарувала кілька раз в житті
Довіри й ласки таїнства святі,
Відкритих почуттів свободу й волю!

Нарешті я з роками зрозумів
І думку цю ніколи не облишу:
Ми проживаєм декілька життів
І не одне міняємо обличчя.

Події, і оточення, і час
Міняють ціль, бажання, доміанти.
Обставини життя міняють нас
І часом так, що майже не впізнати.

Закоханість —

одна з найкращих змін:
Фантазії і пристрасті без краю!
Ми тягнемось душею до вершин!
У романтичнім просторі злітаєм!

І тільки в цім польоті ми є ми.
Душа співає, розмовляє з Богом.
В коханні ми наділені крильми,
Зникають біди, болі і тривоги.

Життя буденне тягне нас на дно,
Закоханість до світлих злетів кличе.
Свій рівень щастя кожному дано.
Частіш літайте, житимете вище!

Існують, все ж таки, біополя!
Інакше пояснити неможливо,
Чому чужа людина — мов своя,
А кривні родичі стають чужими.

Біополя — основа із основ
Душі людської. Хоч ніхто не знає
Коли і як , і що на них впливає.
Зійшлись біополя —
прийшла любов!

Не впоратися нам ніяк з інстинктом!
Як прийде час, він знову вибуха,
Наповнює життя прекрасним змістом,
Бажанням ласки світиться душа.

Одні страждають: їм любов — отрута,
А інші плачуть: де її знайти?
А треті просто розривають пута,
Коханням відкриваючи світи,

Де все не так, як у житті буденнім,
Де сміх і плач, буяння ніжних ласк.
Молімося щонічно і щоденно,
Щоб світла чаша не минула нас!
Закоханість —

часткова ненормальність:
Усе нам бачиться в тонах рожевих.
Вигадуємо ми собі реальність,

В ім'я дітей короткий спів
Без романтичного причастя,
Без пестощів і теплих слів.
А є любителі розваги:
Кохання їм — як гра в футбол.
Нема ні шани, ні поваги,
Потрібна перемога, гол!
Та є красиві, чисті душі,
Яким любов — то цілий світ,
То стимул осягнути суще,
Підняти душу у політ.
Достойні, щирі, а самотні.
Здоровий глузд їм доріка.
Зникають тижні у безодні,
Душа чека когось, чека.
Немов стискається пружина
Фантазій і солодких мрій.
І раптом з'явиться людина,
Яку чекав. Відкрийся їй!
До того йшло. Це ваше свято.
Кохай без меж і берегів!
Любові не бува багато.
Дай Бог вам ніжності й снаги!
Надія помира остання —
Хай думка ця зігріє вас.
Як є енергія кохання,
Обов'язково прийде час!
Моя любов — моя душа.
Я сам творю прекрасний образ,
Я бачу очі, чую голос.
Зустріти ж — мінімальний шанс!

Але так хочеться тепла,
Душевного порозуміння
І романтичного паріння,
Коли кохаються тіла!

Отак у мріях і живу,
Любов нездійснену плекаю.
Можливо, хтось і десь чекає
Її у снах чи наяву.

Не я її. А ми удвох
У час духовного єднання
Злітаємо аж до зірок
І розчиняємось в коханні.

Цей злет і відчуття вершин,
Чи секс — аби підняти настрій —
Є міра кожної душі:
Чи задоволення — чи щастя.

Як лютувала ця зима!
Морозами як дошкуляла!
І все ж таки весна прийшла,
І восьме березня настало.

Ми знову згадуємо всі,
Навіщо у цей світ з'явилися:
Щоби вклонятися красі,
Молитись на жіночу ніжність,

На ласку і бажання чар,
На спеку щирих поцілунків.
Один з найкращих подарунків —
Кохання — завжди Божий Дар!

Коли я чую, що любов — це бій,
Спитати хочу — хто ж із ким воює?
Чи, може, кожен хоче сам собі
Придбати щось, чого йому бракує?

Комусь достатку, а комусь тепла,
Чи пристрастей, чи ситого спокою...
Любов це зрозуміла й відійшла:
"Борітеся... Я — ангел, а не воїн."

У жінки кожної свій власний образ.
Є ділові — до них не підступись!
Моделі є — у них усе на показ.
Є примітивні — душу тягнуть вниз.

Є вічно заклопотані матусі:
Все — для дітей, свого життя нема.
Активні феміністки завжди в русі,
Шукати в них жіночності — дарма.

Жінки-принцеси, що чекають принца,
Ще й на коні. Самі ж — ні те, ні се.
Є вибрані, яким кохання сниться,
Яким духовний світ — понад усе.

Є жіночки — неначе тільки з ліжка,
Там їхнє царство і наснага там.
І у мужчин підкошуються ніжки,
Гіпнотизує їх інтимний шарм.

Нам хочеться, бо ми — наївні люди,
Щоб краще все зійшлося у одній.
Так не буває і не може бути.
Але ти мрій і не втрачай надій!

Розумна жінка — та, що любить,
Інтуїтивно відчуває,
Чого б хотів мужчина любий,
Чого йому не вистачає.

Жіноча мудрість їй підкаже,
Як, для чоловічини непомітно,
Оберігати свіжість вражень,
Інтимне романтичне світло.

Про радість дбати дні і ночі
І залишатися собою.
Оце і є духовна творчість,
Що називається любов'ю!

Є у любові різні іпостасі:
Надією омріяне чоло,
То плач гіркий,
 що так і не збулася,
А то довіри сонечко зійшло.
То наче є, а трепету немає,
То шквал бажань,
 а потім — як чужі.
Попри усі чуттєві міражі
Жива душа гармонії шукає.
Який тривожний і прекрасний
Завжди початок у кохання!
Бажання ніжні родять рясно,
Фантазії так душу манять,

Що це вже наче не життя,
Якесь замріяне паріння.
Ми щедро сіємо насіння,
Чекаючи рясні жнива.

Можливо це обман. І все ж,
Не треба сумнівів чи страху,
Що мрію покладуть на плаху.
Допоки мрієш, ти живеш!

Закохані! Я вас люблю й жалію,
Бо Ви щасливі, як ніхто й ніде:
Вдалося Вам перенестися в мрію.
На жаль, ви цим дратуєте людей,

А головне, Всесвітню Рівновагу,
Яка рівняє всіх нас повсякчас.
За вашу радість, пристрасть і наснагу
Розчарування гріх нашле на вас.

І все ж таки любов — це несвобода!
Це творчість, насолода і полон,
Духовний злет! І добровільна згода
Свободою платити за любов.

Тому її втрачати дуже гірко.
Шепоче зло: "Та не було її!
Це горобці були, не солов'ї,
Ти думав рай?
А то лиш чорна дірка."

Не вір лукавому! Була, була вона!
За щось і вам даровано цю радість.
Цей келих щастя випито до дна.
На дні у когось зло,
у когось вдячність.

Тебе не любить? Ну то й що?
Вона не перша, не остання.
Ще три мільярди є жінок!
І серед них — твоя кохана.

Будуй в собі любові храм!
Відмови не бери до серця.
Ти усміхайся жіночкам —
Котрась із них тобі всміхнеться!
Звичайно, святість є не в тому,
Щоб все життя єдину жінку
Любити пристрасно, без втоми,
А інших — Боже збав довіку!

Інстинкт первинний в нас говорить,
Формує душу і бажання,
В нім творчості єдиний корінь,
У нім енергія пізнання.

Ми всі — творці своєї Долі,
В любові інший світ знаємо.
А міра святості й любові
В красі і щирості взаємин.

Здавалось би, любов навіщо нам?
Ці хвилювання, нерви, пересуди.
Десятиліттями живуть без неї люди,
І ми давно в цей не ходили храм.

В закоханості завжди новизна.
Так хочеться пожити в світі новім!
Цей келих щастя випити до дна.
Не можна довго жити без любові!

Людина кожна — світ духовний.
Світи маленькі є, великі,
Нікчемні і багатоликі.
Пізнання їх — це сенс любові.

Але й любові всі несхожі:
Є примітивні, є красиві.
З нас кожен любить так, як може,
Чи в юності, чи вже посивів.

Не вірте в пошук половинок
І не шкодуйте, що любили.
Як розійшлись — немає винних,
Ви все пізнали і набридли.

Але якщо людина творча,
Вона цінує час і пристрасть.
Тому закоханість тим довша,
Чим цікавіша особистість.

Я пам'ятаю всіх своїх коханих,
Їх образи живуть в душі моїй,
Я з вдячністю співаю їм осанну
За неповторні і щасливі дні.

Роки за сорок сумною ідуть чередою,
Радість життя з кожним днем
обезбарвлює час.
Пристрасті в повені справ

вже пішли за водою,
Та тільки раптом у буднях побачив я Вас.

Постать струнка, ніжний голос,
прекраснії очі
Душу мою, наче пташку, підняли в політ.
Тільки про вас, ангел мій, мрію я дні і ночі,
Саме до вашої ніжності йшов стільки літ.

Юність шукає в коханні удач і розваги,
В пристрастях і у бажаннях так схожі усі.
В зрілих роках нам кохання —
джерела наснаги,
Щира довіра і світла молитва красі.

Світом блукав, але не знав щастя донині,
В будь-який час тільки для Вас я повторю:
Пісне моя, мрія моя, мила богине!
Я Вас люблю, я Вас люблю, я Вас люблю!

(Пісня Олега Слєпцова.
Див. viiv.co.ua)

Кохання —
це бажання з двох боків.
Я хочу. Ти соромишся і хочеш.
Немає в цім ні хитрощів жіночих,

Ані упертості чоловіків.

Кохання — делікатне почуття,
В нім сумніви і радість:

ти бажаний!

У нім немає місця для обману.
Це прояв геніальності життя!

Стосунки любовні —

це виняток з правил,

Це вибух енергії вищого рангу,
Коли вже не ви, а вона вами править,
Співає душа ваша з ранку й до ранку.

Немає любові? Не треба пояснень,
Що хтось недостойний,

а в когось є діти.

Бо вам без любові і тепло, і ясно,
Немає потреби співати й радіти!

Якщо ми любимо розумну жінку,
Вона цінує це і любить нас.

Її тепло, увагу і підтримку

Приємно відчувати повсякчас.

рай за високим муром.

Але найголовніше в цьому те,
Що ці моделі дуже рідко схожі.
Одні в любові мріють про святе,
А інші непорозуміння множать.

До власної моделі кожен звук.
Наївні в казку вірити готові.
То ж не дивуйся, що короткий вік
У ніжної і щирої любові.

Втомившись від сумних подій,
Я сам собі кажу відверто:
"Який ти все ж таки дурний!
Рвеш душу ревностями вперто.

Сліпець нещасний! Стільки літ
Ти був закоханий у образ,
Що сам створив. Банальна проза
І холод — вдячність за політ!"
Ми носимо в душі, немов взірець,
Той образ, як потрібно нас любити.
Якщо не так, то плачемо, мов діти,
Здається, що любові вже кінець.

Навколо нас є тисячі людей,
Які нас взагалі не хочуть знати.
Кому приємні ми — їх небагато,
Про них ми думаємо кожен день.

Не рвімо душу — люблять нас не так!
Підозрами не знищуймо бажання,
Цінуймо в милих кожен добрий знак.
А що, як ця любов у нас остання?

Закоханість —
душі прекрасний стан.
Вона живе у романтичнім світі,
Де всі щасливі, радісні й відкриті.
Можливо, що попереду роман.

Такий же несподіваний і щирий,
В якому нема претензії на щось.
Хіба на ніжності блаженні зливи
І відчуття: намріяне збулось!
Існує вічна таїна:
Кого, за що, навіщо любимо?
Чому одні цікавлять люди,
А інших — наче і нема.

Є в людях дивний магнетизм,
Утаємничена харизма,
Яка із ними всюди й скрізь.
Її ти визнав чи не визнав,
Вона притягує тебе,
Устояти немає сили,
І почуттів приємних зливи
Сприймаємо, як Дар Небес.

Таких на тисячу один,
Їх можна просто не зустріти,
Спокійненько життя прожити
І не підняти до вершин.

"В житті одне кохання!
Щоб до смерті!
Страшений гріх —
когось там полюбить!"
"Як ви в цім переконані й уперті,
Облиште нас! Самі так і живіть!"
Закохуючись, ми втрачаєм дещо:
Насамперед здоровий глузд і розум.
Здається, що закоханість — це втеча
Від сірості, банальностей і прози.

Ми, мов сліпі, не бачимо, хто з нами,
Душа щаслива — мрія відбулась!
Усе закінчується. Наче голос мами:
"Що, налітався? Потихеньку злазь".

Тому, напевно, мало тих, хто вірить
У те, що є кохання взагалі.
Розчарувань бояться і зневіри
І доживають тихо уві млі.

Життя сімейне набридає всім.
Зникають пристрасті
і втомлює прожите.
Є винятки, яких секрет у тім,
Щоб одне одному не заважати жити.

Любові добиватися дарма.
Взаємність — це є виняток із правил.
Бо егоїзм сьогодні світом править,
Романтиків чи мало, чи нема.
Подобається що в жінках?
Насамперед, напевно, форми.
Хоч у краси немає норми,
Але вона живе в думках.

Є ще цікавості об'єкт:
Жіночі очі і обличчя,
Бо в них душа і інтелект,
Вони чи кличуть, чи не кличуть.

У кожній жінці таїна:
Упевненість, що відбулася,
В тім, що така вона одна!
Якщо не віриш — закохайся!

О скільки є різновидів любові!
Напевно стільки, скільки є людей:
Натхнення, пристрасть,
власність, сповідь, повинь...
Шукають всі, та мало хто знайде.

Що більше є у Вас умов і вимог,
Бажань, обмежень, прагнень до мети,
Ймовірнішим стає безжальний вирок:
Ваш ідеал Вам зроду не знайти!
Свобода — це прекрасне відчуття!
Ти — вільний птах, нікому не належиш!
Ти твориш власну ауру життя
І в ній живеш.

Навколо мури, вежі
Чужих проблем, характерів, ідей,
Страждань і пристрастей,
і заздрощів без міри.

Ніхто твоєї не чіпає віри.
Ти — мов пророк у натовпі людей.
Цілком самодостатня! Але все ж
Хіба не втомлюєшся?

Ніжності не хочеш?
І хоч би зрідка з милим очі в очі...
Чи дійсно повноцінно ти живеш?

Щасливим був. Але на щастя квота.
Розриву не чекав і не хотів.
Нема любові. Але є свобода
Думок, бажань, фантазій, почуттів!

Немає у кохання еталону.
У кожного із нас воно своє.
Лише тоді, як пристрасть охолоне,
Ми відчуваємо — нема його чи є.
Коли ти закохаєшся ізнов,
Зустрінеш ту, яку давно наміряв,
Пірнеш у щастя з назвою Любов
І втрадиш лік всім радісним подіям,

Прислухайся до неї.

А вона
Ішла назустріч? Теж тебе хотіла?
У пристрасті її тремтіло тіло?
Пили любовний напій ви до дна?

Вона тебе теж ніжно цілувала
І пестила із радістю до сліз?
Якщо все так, любов —
це не омана.
Як ні — це просто сон!
Тому прокиньсь!

Закоханим я був чимало літ
І, наковтавшись сліз гірких доволі,
Я зрозумів: любов — душі політ.
Страждання й муки — знаки нелюбові.

Шукаймо тих, хто мріє, як і ми,
Про свято розуміння і уваги,
Інтиму, ніжності, довіри і наснаги,
Про відчуття — ми в світі не самі!
Було всього — і радості, й печалі.
Хто винен в тому? Тільки ми самі.
Здавалось, одне одного втрачали,
Та Вищі Сили нам сказали: «Ні!

Ви не для того дивно так зустрілись
І полюбились наче навесні,
Ви чимось заслужили Божу милість.
Цінуйте те, що маєте. Амінь!»

Вкрадене щастя. Заплакані очі.
Чом у кохання закінчився строк?
Нищить, як правило, долі жіночі
Недооцінка всіх інших жінок.

Мужчини бояться розумних жінок,
Бо до них ще треба дорости.
Зійшовся з дурненькою — ти цар і бог!
Це не вона так думає, а ти.

Як жінка вміє опустити чоловіка!
Закоханий! Йому вона — з принцес!
Вона ж погралась, приручила і спокійна:
Приватизації закінчився процес.
Кохання — наче викривлений простір.
У ньому все не так, як у людей:
Немає ані заздрощів, ні злості,
Наснага й насолода день у день.

Та простір цей обмежений. Тому-то
Здається іншим, а пізніше й нам,
Коли спів радості замінить смуток,
Все, що було — безжалісний обман!

Ганьба і гріх! У найсвятіше постріл.
Але ж була, була прекрасна мить!
Врятує тільки... викривлений простір,
В якому на цей раз нам пощастить!

Любові геніальність, певно, в тім,
Що може легко відключати розум,
І ми не бачимо банальну прозу,
Душа і серце зайняті одним:
Бажання! Пристрасть!

Насолода! Радість!

Духовний злет!

Яка прекрасна мить!..

А Вас не люблять!

З Вами просто грались!

Це гріх не Ваш.

Не треба зла. Простіть.

Дві точки зору є щодо любові.
Кохання — мука, хворобливий стан:
Ти любиш, сповідатися готовий,

На місяць, чи на рік, на десять літ —
У цьому міра хисту і таланту.
Любов, буває, вимагає плату
Стражданнями.

Приносить стільки бід!

Це не любов!

Один із двох — вампір.
Висмоктує енергію любові
І бавиться. Закінчується мир.
Чужими назавжди стають обоє.

Ти не думай недобре про мене.
Не міняються в віці такім!
Всі розбіжності час перемеле.
Я, як був, так і буду твоїм
Чи порадником, чи то коханцем,
Чи то подружка я, чи то син.
Так приємно думками вертаться
В наші радісні й світлі часи!
Когось любити — значить володіти
Його думками, тілом і душею,
Щоденно спілкуватися із нею
І ніжно, щиро бавитись, мов діти.

Є і така любов. Та я не хочу
Привласнювати тіло чи то душу.
Сам нічиєю власністю не буду.
Я прислухаюся до слів пророчих:

"Бог є Любов".

Любов — це завжди творчість,
Це пошук, пізнання,
прекрасний спів,
Духовна єдність. І прекрасні ночі,
Коли збувається все те, чого хотів.

Це як політ над сірим і буденним,
Це простір духу без дрібних турбот,
Я — все для неї!

А вона — для мене!
Зірковий час найвищих насолод!

"Любов — це гріх!" Таке почути сумно.
Я знаю, звідки це до нас прийшло.
Коли Господь про заповіді думав,
Щодо перелюбу і гадки не було.

Ще пам'ятались полігамні сім'ї,
В яких жили не парами — разом
Чоловіки, дружини, діти спільні.
Такі стосунки мали свій резон.
Щоб вижити, всі дружно працювали,
Жінок сім'ї любили без табу.
Щасливе людство ревнощів не знало.
Та цей матриархат недовго був.

Прийшли часи — з'явилися багаті.
У них закони й правила свої,
Вони й створили сім'ї моногамні —
Багатство щоб лишалось у сім'ї!
Дружина, чоловік і діти — власність!
Крок вліво, вправо — злочин і ганьба!
А сліз! А скарг! Жінки такі нещасні!
Все Господу: перелюб — то біда!

Жінок ні в чому не переконати.
Щоб заспокоїти хоч якимось їх,
Прийшлося сьому заповідь писати:
"Когось любити крім дружини — гріх!"

Нехай вас не лякають парадокси.
Бог є Любов — до всього і до всіх.
Усякі ж пересуди, перекося,
Нещирість, сум і туга — то є гріх!
Не присягайся у любові,
І не канюч — люби мене!
Зіпсовано вже стільки крові!
Так і життя геть промайне.

Відгомонило наше літо
Із блискавками почуттів.
Ми вірності платили мито
І знали втрати сльози й гнів.

Душа в самотності не може.
Прийди, кохана, зігрій!
Не треба нам любові, Боже,
Дай ніжності мені і їй!

«Це де ж ти, доню, цілу ніч була?
Ми з татом через тебе нервували.
Із Грицем не гуляй! — казала я?»
«Не переймайся! Ми і не гуляли.»

«Дороженький! Мені у відрядження треба.»
«Нема проблем. Спокійно їдь.
Турбує щось?»

«А ти не хочеш нічого спитати у мене?»
«У щастя не питають — де взялось.»
Як любите іще когось,
То треба щоб була красива,
Щоб червоніти не прийшлося,
Як вдвох побачить вас дружина.

Якщо кохана ваша вас вже не довбе,
Привітніша щодня і краща,
Кохає знов? Та не обманюйте себе!
Вона давно уже не ваша!

«Подружко! Я так рада, що ти одружилась!
Ну як твій чоловік? Живете дружно з ним?»
«Як ми побралися, ще й рази на сварились!
Молюся, щоб і другий тиждень був таким!»

«Мужчини! Жінка — радість, а не лихо.
Не вірите? Чекаю Вас. Зайдіть.
Готую смачно. Розмовляю тихо.
І голова ніколи не болить.»

Майбутня мама відчуттями ділиться:
«Не знаю, як там буде далі,
У мене перші хвилини вагітності
Були по-справжньому прекрасні!»

Як наколотишся за день,
Як натовчешся на роботі,

Так Душу виснажать турботи,
Що в ній ні жартів, ні пісень.

Ідеш в юрбі. Немає сил.
І раптом — наче хто покличе.
Лице казкової краси!
Красиві очі в пів обличчя!

Перехопило дух на мить:
Пелюстки губ і щік рум'яна,
Струнка, мов юная Діана,
Не йде, а начебто летить!

Торкнула усмішка вуста.
Привітно засвітились очі.
Я жити і радіти хочу!
Бо є жінки і є краса!

М и і с в і т

Закінчується рік, відходить у минуле.

Як всі, пройшов і я свою цікаву путь.
Закоханості дні, дні щастя промайнули,
Але живуть в душі, у пам`яті живуть.

Вони там не самі, там ще наука горя,
І радості весна, і осені мотив.
Барвистий круг життя подарувала Доля.
Дай, Боже, нам іще таких благих кругів!

Все починаю з чистого листа,
Відрізавши вчорашнє рухом волі.
Немов забув, ким був я і ким став,
Стою один, як перст, у чистім полі.

Ні друзів, ні коханих, ні рідні,
І навіть діти розбрелись по світу.
Які ж сумні оці осінні дні!..
Та не кінець, бо є бажання жити!

Так хочеться почати все з нуля!
Забути прикроці, які спіткали вчора.
Упевнитися, що душа не хвора
І відпустити в простір — хай гуля!
Подій в житті не так багато.
Ми живемо передчуттям.
Воно і стимул нам, і плата,
Реальність трохи хитрувата,

Уява ж, хоч яка настане скрута,
Зігріє серце, Душу вгомонить.
Буденності щоденної отрута
Хмаринкою розчиниться за мить.

Уява переносить нас в дитинство,
Де ні спокус, ні гіркоти гріха.
Там день — мов рік!
Щасливих днів намисто!
Сміх радості дзвенить і не вщуха!

Пірнемо в юність. В тім раю далекім
Душа бажає ніжності й добра.
Щоправда, носять діточок лелеки...
Та нам ще рано, нам ще не пора.

Тремтлива ніжність першого кохання!
Пізнання світу тіла і душі!
І сміх, і сльози, самоти зітхання!
Нема в коханні правил чи межі!

Минеться все: здоров'я, гроші, слава,
І прикрощів спаде дев'ятий вал.
З усіх багатств лиш пам'ять та уява
Є істинний безцінний капітал!
Існують різні рівні інтелекту.
На першому живуть, немов трава.
Ім байдуже, що в світі — дощ чи спека.
Мети, бажань чи сумнівів нема.

На другім рівні більшість проживає.
В трудах, немов мурахи, день у день.
Чи є душа? На жаль, ніхто не знає.
Ні мрій, ані поезій, ні пісень!

На третьому ти — істинно Людина!
Бо можеш усвідомити, хто ти,
Підняти над собою й світом дивним,
Крізь біль і радість з гідністю іти.

Четвертий рівень —
це вже Іскра Божа!
Це світлий розум, посланий з Небес.
Він розуміє все і навіть може
Міняти світ, міняючи себе!

Оскільки є багно, земля і небо,
І все заселено,
скрізь люди, врешті решт.
Щоб взнати, хто ти, зрозуміти треба,
В якому з цих трьох просторів живеш.

Щодня в роботі — спішимо кудись!
Це треба встигнути! Те доробити!
Закінчити, якщо вже узялись!
Літа летять. Повиростали діти.

Клопочемось... А жити ж бо коли?
Хіба у свято впитись до нестями
То є життя? Нас не навчили мами,
Що значить жити — й в люди віддали.

І тільки як хвороба припече,
Ми схаменемось, звернемось до Бога
І озирнемося через плече,
Й жахнемося — яка була дорога!

Ні добрих справ, ні спокою душі,
Ані краси, щоб завмирало серце.
Любов забута. Не любив — грішив.
Зневірилась. Пішла і не вернеться.

А все це — гріх! Задумаємось, брате,
Чи лиш для праці нас Господь створив?
Тоді б навіщо нас навчив кохати
Й гармонію у Всесвіті розлив?

Ні, так не можна існувати далі!
В прекрасний світ цей
кожен з нас прийшов
Для радості, для мудрості й печалі,
Для дивних снів із назвою Любов!
Чому чужого тяжко зрозуміти?
Він переміг, ми кажемо — щастить!
Бо кожен з нас живе в своєму світі,
Де власна радість і своє болить.

Собі такі прощаємо провини,
Які не подаруємо комусь.
У негараздах завжди інші винні,
Неправоту їх довести берусь.

Коли вже ми, нарешті, зрозумієм,
Що кожен з нас — це особливий світ,
Що в кожного своє життя і мрії,
Своя любов і свій душі політ.

Тому вклонімося чужій і власній Долі,
Всі рівні перед Богом — я і ти.
Зла на землі й до нас було доволі.
Чи зможемо додати доброти?

Існує прагнення до кращого у світі
В ділах, в добробуті,
 в коханні, у розвагах.
Але душа щаслива тільки в розмаїтті
Бажань і пристрастей,
 здобутків і наснаги.

О як непросто кожен день
Раба вичавлювати з себе!
Така з'являється потреба
Далеко не в усіх людей.

Я бачу все. Багатих суєту.
Ганебних злиднів жовчні пересуди.
Довершеності зраджену мету.
Людей без душ. А може, то й не люди?

Гадаєш ти, що тільки і пожив,
Коли дорвався до влади чи багатства.
Людей порядних і достойних братство
Тебе відторгне. Ти для них чужий!

Тому хоч скільки би минуло літ,
Життя переконає знову й знову:
Наївні люди прикрашають світ!
Вони його і совість, і основа!

Не треба ніяких претензій
До друзів, коханих, знайомих.
Не сійте зерняточка стресів!
Не псуйте стосунки свідомо.

Я так люблю, коли життя — як джаз!
Є друзі, тема, напрямок, бажання.
Мене несе його величність Час
На хвилях пізнання життя й кохання.

Ніяких підготовлених подій,
Імпровізую вчинки і стосунки,
Пульс радості життя — як джазу звуки,
Легкий політ фантазії і мрій!

Я сивину не те щоб поважаю,
Я завмираю, бачачи цей слід
Чи вищих пристрастей,
 чи гіркоти без краю,
Чи муки, що несправедливий світ!

І зразу — очі. Пильно придивіться:
Нема порожніх — завжди глибина.
В них може бути віри чиста криця,
Або ж зневіра до самого дна!

Самі ми прикрашаєм наші дні
Фантазіями, діями, думками.
Зло творимо також собі самі,
Хоч думаємо — іншими руками.

За всім, що відбувається в житті,
Завжди була і буде Воля Божа.
Є Вищий смисл в усьому.
 Та не кожен

Це може зрозуміти і прийти
До висновку: який у цьому сенс?
Пересторога це чи стимул дії?
Засмикані не думають про це,
Розумним — символ віри і надії.

Є порода людська,
звуть яку "життєлюби".
Їм не треба чинів, визнання чи звитяг.
Це на рідкість прості і закохані люди
У природу, в пісні, у тварин, у життя.

Думка інших людей не турбує, не тішить,
Знають власну стежу, що відкрилася їм.
Всесвіт їхнім життям вищі істини пише.
Життєлюбів люблю. Хочу бути таким!

Всьому на світі даємо оцінку,
У цьому небезпека є одна:
Як щось вважаємо занадто цінним,
За це платити прийдеться сповна.

Ти сумнівами душу не карай!
І не воюй із Долею запекло,
Бо кожному з нас хочеться у рай —
Життя ж усіх заманює у пекло!

Ніхто для горя не приходять в світ.
Всі хочуть раю — зразу і без краю.
Та хоч як прикро, зрозуміти слід:
Без пекла раю просто не буває!

Ніхто не хоче втрапити в біду.
На те нам і дана свобода волі.
Не бійся пекла! Рай душі будуй
Із доброти, свободи і любові!

Не треба ображатись на людей
За прикрощі, які тебе спіткають.
Ніхто навмисне бід не накликає.
Як согрішиш — біда сама прийде.

Нещастя у світі вистачить на всіх!
Є кожному, нікому не минеться.
Але не слід на душу брати гріх:
Не варто близько брати їх до серця.

Весь сенс у тому, як душа твоя
Сприймає все, що їй дарує Доля.
Якщо є розум, витримка і воля,
То нічого боятися буття!
Чи є яка шкала у світі,
Щоб нею міряти людей?
Чи Богу треба розмаїття
Осіб, характерів, ідей?

Чини, посади, нагороди,
Грішми набитий гаманець
Не міряють ні хист, ні вроду,
Ні щирість праведних сердець.

А що ж тоді?.. Добро і розум,
До ближнього свого любов.
А ближні — всі, хто з нами разом
Попри негоди знову й знов

Шукають смисл буття земного,
Його наснагу і мету,
Щоб зрозуміть себе самого,
Сприйняти світу красоту.

Людей і світ навколо не змінити.
Не втягуйся в безплідну цю мороку.
Щоб безконфліктно і щасливо жити —
Себе міняй на краще хоч потроху.

Усі грішать.

Хто кається. Хто плаче.
Тобі ж гріхи — як набрані очки:

Хизуєшся,
що, бач, нема розплати!
Дарма гріхів боялися батьки!

Та чи не рано Богу докоряти?
Платити прийдеться за все і всім.
Платитимеш і ти, і рідна мати,
А найстрашніше — діточки твої,

Безгрішні і безвинні янголята,
Страждатимуть, не відаючи, що
Твої гріхи їх будуть убивати!
Нащадки проклянуть.
Так знай за що!

Усі нещастя дані нам для того,
Щоб ми могли свідомо зупинитись,
Задуматись, чому все так, змінити
Бажання, звички, погляди, дорогу.

Чи розумніші стаємо з роками?
Що почуття стираються — то так.
Краса й любов уже не правлять нами,
Бентежить душу смерті переляк.

Але без почуттів не можна жити!
То не життя без сміху і без сліз!
Лоскоче нерви, як прекрасне вбити...
Це вбивство називається цинізм.

Зухвалість наша дотепом здається:
Все зрозуміли, все пережили...
І тільки зрідка защемить у серці —
Чому ж так низько опустились ми?

Я вчуся вдосконалюватись так,
Щоб вміти підніматись над собою,
Узріти помилки свої і збої,
Навчитись розуміти кожен знак.

Щоб розумом,
мов скальпелем, пройтись,
Почистити свої гріхи і вади,
Простити іншим їх брехню і зради,
Душі своїй сказати: "Усміхнись!"

Ходжу у ліс, в його осінню тишу,
У тихе шелестіння вітрове.
Бо тільки в нім я від трудів оддишу,

Розвію клопіт в шепоті дерев.

Величний спокій огортає душу.
Зникає все суєтне і дрібне.
Ніщо мені вже голову не сушить,
Надія гріє: зло мене мине.

Тому люблю блукати тихим лісом.
Думки на волі! У душі — політ!
Спада оман принадливих завіса.
До Бога ближче і рідніший світ!

Не прислухайся, хто що скаже:
До пересудів всі охочі.
Живи заради власних вражень,
А інші хай живуть, як хочуть.

Щоб бути вільним і розкутим,
Знай: ти не гірший і не кращий.
Дозволь собі собою бути!
Прийми, що інші всі — інакші!

Є люди — мов отруйні змії.
У їхніх жилах — жовч, не кров.

Лиш дай їм волю, знову й знов
Перекусати всіх зуміють.

Було б, напевно, і не зле,
Аби гризнули б і себе.
Аж ні... Себе вони плекають
І ніжно люблять, бережуть.
Хто і навіщо дав їм путь
У цім житті — так і не знаю.

Можливо, вища воля в тім,
Щоб ми, їх знаючи отруту,
Ніколи — ні в біду, ні в скруту
Не уподібнювались їм!

Когось критикувати — гріх тяжкий,
Бо це приниження,
яке Вам не пробачать.
Шукайте безконфліктності шляхи,
Лише на них повага і удача.

На що ми витрачаєм нерви?
На тих, хто кров псувати звик.
Зустрінесться ж такеє стерво,
Як мій знайомий керівник.

Він дума, що інтелігент.
Насправді ж — примітивне бидло!
Йому і думати набридло,
А совість вже розтринькав вщент!

Він — наче свій у вищих сферах.
Ховає пазурі та злість.
У нього комплекс людожера:
Усіх, хто розумніший — з'їсть!

Є дивна річ,
що зветься совість.
Можливо, це єдина міра,
Якою міряють духовність,
Яка з нас витиснула звіра.

На жаль, вона є не в усіх:
Забуті заповіді Божі.
Безсовісність
зло в світі множить,
І душі втягує у гріх

Шукай гармонію в усьому!
Вона розлита всюди й скрізь.

Попри турботи, сум і втому,
Невдачі, заздрощі і злість
Її відчуй у людях чемних,
У шелесті духмяних трав,
В закоханості наречених,
У смаку вишуканих страв.

До чого не торкнеться розум —
В усьому Божая краса!
Хай допоможуть небеса
Поезію творити з прози!

В житті урівноважено усе.
За радістю завжди приходиться туга.
Хвилини щастя змінює наруга,
Розчарування знову душу ссе.

За горем і стражданнями ізнов
Приходить смуга світлого спокою:
Можливо, привітає вас любов,
А може — друзі душу заспокоять.

Біда у тому, що життя минає!
І плин його нічим не зупинить.
Хіба що наймудріші люди знають,

Що довшою за рік буває мить.

Бо час тече то швидко, то поволі,
Наповненість є мірою його.
Щасливі ті, хто, дякуючи Долі,
Натхненники й творці життя свого.

Їм не дано брехати чи лукавить,
За це їх добре бито і не раз.
Їм треба, щоб життя було цікавим!
Щоб пристрасті наповнювали час!

Два полюси є у людській природі:
Інтелігентне й гідне благородство,
І все найгірше, що є у породі:
Це заздрісне, егоїстичне жлобство.

Між цими полюсами людство все,
Тому-то ми усі такі несхожі:
Як ідеал свій полюс має кожен
І наче хрест усе життя несе.

Не треба жити тільки тим, що вчора!
Його не переживаймо щодня.
Смакує вчора лиш людина хвора,

Вона не бачить завтрашнього дня.

Життя — це завтра. Навіть не сьогодні.
Це наші мрії, плани, низка справ.
Якщо до насолоди ми ще голодні,
Смакуймо, доки час їх не забрав!

Удосконалюймо себе й свій простір!
Любов творімо наче на віки.
Звичайно, ми усі в цім світі гості,
Але ми бажані, щасливі і легкі!

Коли дощить, сум душу обіймає,
Змиває фарби Божої краси,
Неначе плач вселенської печалі
Попереджає про сумні часи.

Холодних крапель
 ледь чутні хорали —
Меланхолійна музика дощів!
Немовби спів самотньої душі
Про те, що їй тепла й любові мало!

Чимало є таких речей
В духовнім, в матер'яльнім світі,

Які не можна пояснити:
Чому це так? Чи буде ще?

Не треба думати, що ми —
Вершина, інтелект Природи,
Бо, схоже, стали ми людьми
З її бажання чи то згоди.

Що глибше пізнаєш життя,
То більше доказів безспірних,
Що світ далеко не тримірний,
Є й інші виміри буття.

В цих вимірах духовний світ,
В них наші Доля й Провидіння,
Майбутнє і минулий слід,
В них Віра, Кара і Спасіння.

Якщо це усвідомиш ти,
Життя наповнюється змістом
Високих, мудрих, вічних істин,
Є смисл і воля далі йти!

От би навчитись вимикати
Занудства клепку в голові!
Щоби даремно не страждати,

Не скиглити, не нагнітати
Усякі страхи і жалі.

Щоб тицьнув кнопку,
як на пульті —
І замість мук із небуття
З'явився би веселий мультик
Про щирі, чисті і розкуті
Одвічні радощі життя!

Ми не для мук у світ з'явились.
Є вища мудрість, врешті решт:
Хоч де би Доля нас носила,
Знайди в собі душевні сили,
Щоби радіти, що живеш!

Хоч що б ти вибрав —
щось втрачаєш завжди.
Так є і буде. Це — закон природи.
Не розум, а душа тобі підкаже:
На радість вибір твій чи то на шкоду.

Не треба культ робити із сім'ї.
Удвох зручніше діточок ростити,

Але за це ми маємо платити
Свідомим забуттям бажань своїх.

У кожного із нас душа своя:
Свої характер, мрії і світогляд.
Ми в світ прийшли пізнати власне Я,
Нам швидко набридають ті,
хто поряд.

Вони не хочуть з нами в ногу йти,
Чомусь вважають,
що ми — їхня власність,
І рай сімейний рветься на шматки,
Про щастя мрія знову не збулася!

Звичайно, винятки були і є:
Союз двох душ у просторі любові.
У кожного свій шлях, життя своє
Без права власності й щоденних воєн.

Якщо це так, чи Вам потрібен шлюб,
Записаний в державній установі?
Чи над усе це близькість рідних душ
І не обов'язок, а прагнення любові.

Господь дає таланти людям
Не всім і не для заробітку —
Лиш тим, хто їм служити буде
Вдень і вночі, узимку й влітку

Заради справи як такої.
Ім байдуже, що скажуть інші.
Для них це сенс життя людського
І їх призначення у світі.

Інтелігентність є і жлобство.
Неначе прірва поміж ними:
Духовність, честь і благородство —
І темний егоїзм звіриний.

Частіше зазираймо в себе.
Інтелігентність — це здобуток.
Щодня себе питати треба:
Хто я? Яким я хочу бути?

"Про зле й недобре
думати не слід, —
Підказують розумні люди, —
Яким ти хочеш бачити цей світ,
Таким для тебе він і буде."

Всі ювілеї — привід озирнутись
І зважити прожите й пережите,

Щоб порадіти успіхам, здобуткам,
Помріяти про те, як далі жити.

Здавалось нам:

життя — пряма дорога,
Але воно — це сходи вниз чи вгору
В духовнім просторі. Усі тривоги,
Щасливі зустрічі, і друг, і ворог —

Це все випробування нам для того,
Щоб ми могли мінятися духовно:
Чи піднімаємося ми по сходах,
Чи деградуємо безповоротно.

Дванадцять дружин,
вісім сотень наложниць
Мав князь Володимир, святитель Русі.
Святий Володимир!
Так зможе не кожен.
Куди нам до нього! Тому й не святі!

Не вимагайте ви від особистостей
Середньостатистичного життя:

Сім'ї, любові вічної, без пристрастей,
Без пошуку — хто і навіщо я?

У них свої ідеї, власні погляди,
Призначення і місія своя,
Щоб, дивлячись на них,
ми усвідомили,
Що є ще й інші виміри життя.

Цінуюте випивших. Їх душі наче голі.
У них на язиці, що в інших на душі.
Гармонію життя шукають в алкоголі.
Можливо, це і гріх.

А хто з нас не грішив?

Зате ви можете почути потаємне,
Чого тверезий вам не скаже ні за що.
Хоч як би у душі
було сутужно й темно,
Вони приймуть сто грам —
і горе все пройшло.

Якщо Господь нам дав якісь таланти,
Чи світлий розум, чи духовні чари,
Він знайде час коли і як спитати,
Як ми розпорядилися цим даром.

Ритм заколисує щоденний.

Ніхто не скаже: "Зупинись!
Чим ти живеш? Кому ти служиш?
З ким дружиш ти? Кого ти любиш?
Ти йдеш угору чи то вниз?

Ти ще ростеш чи деградуєш
В духовнім просторі буття?
Ти розумієш власну душу?
Прокинься! Бо проспиш життя!"

Не тягніть до себе негативи,
Прикрощі чужі, проблеми світу.
Зраночку собі: «А я щасливий!»
Вчіться жити радісно й любити!

Завжди, бажаючи здоров'я і багатства,
Ви про удачу хоч би заїкніться.
«Титанік»: всі були здорові і багаті,
Удачливих – хто врятувався – одиниці!

Не вистачає сил духовних
Хоч як боротися з жлобами.
Чом найнікчемніший чиновник

Отак знущається над нами?!

Ні з ким боротися не треба.
Хіба що із самим собою,
Точніше — з лінощів юрбою,
Що вперто смокчуть сили з тебе,

Нашіптуючи: "Відпочинь!
Ти так втомився, бідолаха,
Не забувай, роботи спрага —
Це як хвороба без причин."

Це справжнє поле боротьби.
Якщо ти переміг на ньому,
Де дінуться хандра і втома!
Роби що хочеться! Люби!

Душа людська — це є частинка Бога.
У когось менша, а у когось більша.
Є душі від народження убогі,
І є творці, що прагнуть вище й вище.

Усі мистецтва — це художня творчість.
Це озаріння авторів і муки.
Додумався я, що таке "художність":
Це глибина емоції і думки.

Таланти роблять справу не за плату.
Талановитих в світі небагато.
Найперша риса кожного таланту —
Уміння і бажання працювати.

Здавалось би, всьому навчитись можна.
Але до всього треба мати хист.
Є в світі три професії від Бога:
Це лікар, мудрий вчитель і артист.

Якщо тобі наказують — роби!
Але душа нашіптує — не треба —
Почуй, це голос Долі, не роби.
Як не почувеш — втрапиш у халепу!

Як друзі відкривають душу й двері,
Все говорять, що хочеться сказати.
Поміж чужих в конфліктній атмосфері
Мудріше не сказати, ніж сказати.

Душа — це совість,
альтруїзм, порядність.
За людство і за ближнього тривога.
Ми в світ прийшли,

щоб створювати радість
І відчувати: ми — частинки Бога.

В усі віки добро зі злом боролось.
Чом зла не меншає
в завзятій боротьбі?
Як зло своє виплескуєш на когось,
То все воно лишається в тобі!

У піст забудьте сварки й злість,
Шануйте душу кожного.
Найголовніше, щоб у піст
Не їсти одне одного!

Шкода, що зникає душі легковажність.
Від дум, від проблем,
від страждань вже втомивсь.
Весь цей негатив душу тягне униз.
А хочеться вгору, де щирість і радість!

Є справи і звичайна суєта.
Свої вони у кожної особи.
У справах сенс життя, його мета,

А суєта життя зведе на попіл.

Ви живете розхристано і легко,
Неначе Вам ще жити сотні літ.
Вам байдуже, який за Вами слід,
А до кінця не так вже і далеко.

В душі крім ангела живе і чортеня:
Зло і добро, роздратування й спокій,
Низькі бажання, помисли високі.
Ти сам вирішуєш, хто з них твоя рідня.

Якщо не тренувати волю й розум,
Не ставити мету й не йти до неї,
Життя опуститься в банальну прозу,
Тебе полишать радість і натхнення.

Людей без втрат нема, не знає людство,
Та в горі опускатись не спіши.
Страждання нам не просто так даються,
Це стимул вдосконалення душі.

Поводимось як нерозумні діти,
Із непорозумінь ростуть душевні муки.
Усіх не намагайся зрозуміти,

Бо в кожній голові свої думки і мухи.

Мужчини впевнені: вони —
найрозумніші.
У цьому переконані роками.
Признаюсь чесно,
що думки найважливіші
Мені були підказані жінками.

Для Вас робота — інтерес чи гроші?
Вона цікава чи "пристойні бабки"?
Ці відповіді має знати кожен:
Ви живете з душею чи з достатком.

З усіх відомих якостей людських
Чи не найважливіша — це терпіння.
В нім розум, воля, мудрості насіння
І від дурних емоцій оберіг.

Що більше власності ти маєш,
То більше клопотів із нею.
Життя свій романтизм втрачає,

І ти старішаєш душею.

Конфліктів, прикростей в житті,
на жаль, багато.
Щоб Вас не заїдали сумніви і муки,
Погане краще не сказати, ніж сказати —
Це перше правило гармонії стосунків.

Що править світом: розум чи амбіції?
Мету життя лиш одиниці знають.
А у жінок існує вища місія:
Вони собою світ наш прикрашають.

Закоханий по вуха! Раптом зрада!
Розбагатів! Все втратиш ненароком.
До слави пнешся!.. Пам'ятай пораду:
Все, що занадто —
все вилазить боком!

Є в людях пристрасть: вище!
Вище!! Вище!!!
До влади! До багатства!

День у день!
А там вгорі таке бездушшя свище!
Людей перевертає в нелюдей.

Платити треба совістю, здоров`ям
За гроші і кар`єри віражі.
Платитимеш і друзями, й любов`ю
За славу і за влади міражі.

Тому не заздри, брате, ні багатим,
Ні владі, ані тим, хто на виду!
Вони бояться все,
що мають, втратить,
Свободи й щирості забули дух!

Буває, що життя —
і в хвіст, і в гриву!
Страждає й панікує лиш слабак.
Шукаймо навіть в цьому позитиву!
Це просто знак —
щось робимо не так!

Якщо кучкуються злі люди
І правлять свій неправий суд,
Зневіру й зло у світ несуть —
Здається, що вони усюди;

Якщо духовне небуття
Панує у буденнім світі,
І живемо неначе в смітті
Без гідності і каяття —

Так хочеться сказати всім:
Попри зневіру і задуху,
Шукайте родичів по духу,
Освідчуйтесь в любові їм!

Дарма не переймайся,
Світ не переробити.
Частіше усміхайся
І будеш довше жити.

Така мала і вже така сварлива!
Все їй не так! Усі геть неправі!
У неї змалку мухи в голові,
А це гарантія —
назавжди нещаслива.

В лихі часи, коли або недуга
Придушить в ліжку, щоб не гомонів,
Або щемить душа: немає друга,

І нікому сказати теплих слів —

Заплющуючи очі, викликаю
Із пам`яті миттєвості весни,
Вертаюся в думках до того раю,
Де пристрасті красиві, мов пісні:

Мелодії замріяного дива,
Де відкривались душі і тіла.
Невипадково Доля нас звела,
Було життя блаженне і щасливе!

Щось недобре сказати про когось —
Це він робить завжди залюбки!
Ображає людину для того,
Щоб підкреслити: "Я — не такий!

Значно кращий!" — він начебто каже.
Але міф цей розтане, мов дим.
Той, хто брудом кого-небудь маже,
Сам не може не бути брудним!

Людей цікавих в світі дуже мало.
Це особистості, що створюють себе.
Ім Провидіння хист подарувало

Життя приймати наче Дар Небес.

Умовностей людських вони не знають,
В них заздрощів і ліні не знайти,
Здається багатьом — ідуть по краю,
Ім байдуже: вони йдуть до мети.

Мета для них — не щось матеріальне,
А пізнання і спрага до життя,
Любов як стимул, пошук ідеалів
І вищої гармонії буття!

Мораль має дбати про щастя людини,
А не нормувати нам пристрастей море.
При цьому існує умова єдина:
Щоб щастя твоє — ні для кого не горе.

Як неприємності якісь
Збивають з ніг чи тужать вголос —
Не панікуй, а усміхнись:
Тобі їх послано для чогось.

Немає щастя. День у день робота.
Душа немов сховалася, мовчить,
Та попри скрути, клопоти й турботи

Таємно мріє про прекрасну мить,

Коли кохання зоряні хвилини,
У справах успіх, радощі дітей,
Краса природи чи краса людини
Як світла радість в душу увійде.

Це буде свято радості й свободи,
У нім гармонія життя і суть.
Саме воно ніколи не приходить.
У кожного до щастя власна путь!

Не культивуйте в душах зло!
Його й без Вас у світі досить.
Добра й любові серце просить.
Ви опануйте ремесло
Життя усміхнено сприймати
Без упереджень і без меж,
Людській слабкості прощати
І дякувати, що живеш!

Чи можна зробити щасливим когось?
Чи можна створити пристойні умови,
Щоб тепло і сухо, приємні розмови,

І що захотілось — відразу й збулось!

Напевно, що ні. Бо молекули щастя —
Це срібла краплини у чорній руді.
Руда — це щоденна турбота і праця,
Що робиться легко, як ми молоді.

З роками все тяжче шукати сріблини.
Але, якщо душу не мучать гріхи,
Гармонії світу щасливі хвилини
Приходять самі. Вчіться їх берегти!

Енергія життя своя у кожного,
Вона формує нас як особистостей.
На власний розсуд витратити можемо
Її — чи на кар'єру, чи на пристрасті.

На що і скільки — це душа підказує.
Як і для чого — інтелект і воля.
Тому душі рости можливість завжди є:
Міняючись, ми створюємо Долю.

Бач, ти веселий, а вони сумні.
Не їх вина — життя перемололо.
У тебе друзі, а вони самі,

Нема кому сказати тепле слово.

У тебе є кохана, не одна,
Їм щиро можеш душу відкривати.
А їх душа самотня і сумна:
Дітей нема і відлетіла мати.

До втіх любовних ти їх не гукай,
Бо подолати комплексів не можуть.
Вони забули насолоди рай —
Блаженні злети на любовнім ложі.

На них зійшлися туги і жалі,
Чи вдасться їм
життю всміхнутись знову?
Як можеш зрозуміти — пожалій,
Утіш їх душу
теплим щирим словом!

Є люди, які дуже люблять сваритися.
Доводять свою правоту всім і кожному.
Здається, вони справедливості лицарі,
А в них доброти просто мало і розуму.

Щоби бути щасливим,
чи багато нам треба?
Треба просто частіше заглядати у себе.

Ні посади, ні гроші душу не заспокоять.
Треба ще! Треба більше!

Треба царські покої!
Заздрість душу з'їдає,
ритм зацьковує серце,
Навіть прийде кохання,
вже душа не озветься!

Щоби бути щасливим,
треба так небагато:
Що ми Божі створіння —
треба не забувати;
Ми приходимо в світ,
щоб його зрозуміти,
Щоб зустріти кохання,
щоб сміялися діти!

Є миттєвості щастя
у духовнім комфорті:
Це — добро, що ти робиш,
насолада в роботі,
Розуміння глибоке,
що ми — Всесвіту частка.
У пізнанні й любові закодоване щастя!

Новонароджені — це ще не люди.
У спілкуванні стаємо людьми.
Як люблять нас, душа щаслива буде,

Якщо не люблять — нещасливі ми.

Це в юності. Але в житті дорослим
Недобру карму поміняти слід.
Ми творимо самі духовний простір,
Нещастя й щастя творимо самі!

Є благо і приватний інтерес.
Добро і зло. Немов Бог і Диявол.
Ця пара забезпечує прогрес
Добробуту. Але й життя без правил.

Жага багатства знищує мораль.
Світ ділиться на бідних і багатих.
Не чують одне одного, на жаль,
Не вірять в те,
що прийде час розплати.

Але добро і зло були і є.
Це вища міра наших душ і вчинків.
Тому з нас кожен, роблячи своє,
Духовно чи нікчемний, чи великий.

Чомусь все так влаштовано в житті,
(Хоч цьому вчителі нас і не вчили):
Нагору всі розшукують путі,
Піднятись вище рвуться що є сили!

Неначе там помазано усім:
Ситніше, легше, краще і тепліше.
Зробив кар'єру, в тепле крісло сів —
Став благородним і порозумнішав!

Ти — не як всі, тепер ти вищий сорт!
Забудь про хворих, бідних і нещасних!
Вже дбаєш не про хліб, а про комфорт,
І звідки вийшов — згадуєш нечасто.

Здається багатьом, що це — взірець.
Але, по суті, це така дурниця!
Бо рівними створив усіх Творець,
У кожного своя душі світлиця.

Світлиця та — це наш духовний світ:
Багатий, щедрий, бідний чи убогий.
У ньому править чи душі політ,
Чи за багатство клопоти й тривоги.

Тому хоч би який щабель займав,
На вищому сидів чи на останнім —
Різниці принципової нема.
У кожного життя самодостатнє!

Що більше їздимо і бачимо країн,
Культур і звичаїв,
церков старих і чинних,

То більше хочеться піднятися з руїн,
В які опущено народ мій без причини.

Побачивши цей світ
в його красі й дивах,
Відчувши в пам'ятках людський
талант і вічність,
Ми усвідомлюємо щастя і трагічність
Свого життя:
прекрасний і короткий шлях.

Історія людства — історія воен.
В основі основ їх —
порочність людська.
За владу й багатства
всі злочини коять,
І що головне — не бояться гріха!

Всі моляться Богу і йдуть убивати.
Мільйонами гинуть безвинні люди.
Конфлікти і війни — забавки багатих.
Було так і є. Чи ще довго так буде?

Чому філософи тікали
Від суєти великих міст?
Бо від буденності подалі,

Стає яснішим сенс і зміст
Призначення
життя людського.

Ви подивіться навкруги:
Навіщо слава? Вороги?
Багатства прагнення убоге
Ще більше мати. Все то гріх.
Є сенс життя: пізнати, хто ми,

Без марнославства і без втоми
Зуміти полюбити всіх.
І, не хизуючись собою,
Душею впевнено рости,
Іти до власної мети,
Майбутнім жити і любов'ю.

Життя людське –
насамперед стосунки
З Природою, з тваринами, з людьми.
В стосунках наші радощі і муки.
Спілкуючись, ми стаємо людьми.

Святий Серафиме Саровський,
Великий цілитель від Бога,

До святості довгу дорогу
В молитвах і муках пройшов ти.

За горе твоє і страждання
Господь наділив тебе хистом
Божественного лікування,
Пізнання всіх таїнств і істин.

Прошу, поможи мені, отче,
Зцілити травмовану спину,
Щоб міг я ще довго й охоче
Віршами будити Людину.

Розумну, духовно багату,
Щасливу, наповнену світлом,
Таку, що уміє кохати,
І знає, хто править цим світом.

Чимало зробити ще зможу,
Бажання ніхто не відніме.
Прошу, поможи мені, Боже,
Й цілитель святий Серафиме!

Питання гріха
будуть завжди відкритими.
Гріхи — тільки ті, що записані в Біблії?

Чи ті, що записані, — то вже реліквії?
Нові людство творить
і завжди творитиме.

Всі війни між вірами кров'ю оплачені.
Згадай — єзуїти, свята інквізиція...
Це що, не гріхи?
Все це Богом освячено?
Навіщо б Господь
так дозволив казитися?

Безжалісне вбивство —
це гріх усвідомлений
З одною метою — до влади дорватися,
Щоб мати багатства,
щоб стати відомими.
Молилися вбивці й за Бога ховалися.

Все в світі зі Слова колись починалося.
А Слово — це розум,
це — Бог, найвеличніше.
Тому ти свій шлях у житті
вибираєш сам,
І що таке гріх —
серце й розум вирішує.

Є дві основи у буття людського.
Найперша — це печерний егоїзм,
Це спрага самоствердження убога,

Це те, що завжди душу тягне вниз.

"Усе, що є — моє! Або для мене!
Всі люди — конкуренти, вороги!"
Їх заздрість їхні ж душі перемеле,
Або вони сконають від нудьги.

У егоїзму є альтернатива:
Це альтруїзм, який дивує світ,
Коли душа, відкрита і щаслива,
Про інших дбає, ділиться своїм.

Весь світ для неї —
це творіння Боже:
Любов, інтелігентність і краса.
Є дві основи у життя людського.
Яку хто хоче — обирає сам!

У будь-яких конфліктах завжди є
Два виходи: слабенькі дуже пнуться,
Щоб агресивно ствердити своє,
А сильні духом — тільки усміхнуться.

Дивуючись красотам мінералів,
Прекрасним
дивним витворам Природи,

Не знав багато хто з нас і не знає:
Вони не вічні — як живі істоти.

Достатньо кілька крапель кислоти
Чи ще якого-небудь реагенту —
Гармонія руйнується дощенту,
Зникає геть довершеність краси.

А чи не так із душами людськими?
Їх чистими вдихає в нас Творець.
Отрута заздощів, амбіцій зливи,
Задуха лінощів їх зводить нанівець.

Щасливі люди час не помічають.
Живуть в насназі. Дай їм Боже ще.
Час завмирає в горі і печалі
І мукою нестерпною тече.

Дай, Боже, сил духовних і тілесних
У відчаї не втратити себе
І вірити, що радість ще воскресне!
Є вища справедливість у Небес!

Якщо в житті щось трапилось зле:
Украли гроші чи згоріла хата,
Зірвався твій очікуваний злет,

Чи то пішла до іншого кохана,

Не треба душу рвати. Научись
В усім відчутти смисл і Вищу Волю,
Все відбулося вже. Переключись!
Це крок до кращого. Подякуй Долі!

Я хочу зменшити страждання.
Воно найтяжче, якщо ти
По дурості спалив мости
І вирішив — що це в останнє.

Нічого вічного нема.
Усе життя — це рух невпинний.
Нема ні сенсу, ні причини
Страждати, як прийшла зима.

Весна ще буде, буде літо,
Ще буде шторм і повний штиль.
Усе, що тяжко пережито —
Це крок до мудрості душі!

Є два поняття: правота і гріх.
Як ми праві, здається, що безгрішні.
Гріх чи не гріх — це знають сили вищі,

Потрібно дослухатися до них.

А так не хочеться! Бо ми ж праві!
Забули — наче й не було нічого.
Лиш каяття знімає гріх з душі,
Якщо свідомо доросли до нього.

Бог є один. Церкви всі і релігії —
Це наче партії у світському житті.
Воюють за канони і реліквії,
А гроші й владу мають на меті!

Самі себе освячують на "подвиги",
Кого захочуть, ворогом назвуть,
Як їх послухати — всі служать Богові,
Лише вони до нього знають путь.

Джихад, святі походи, інквізиція,
По лікоть їхні руки у крові.
То як їм вірити і як молитися?
Бог в нас живе — в душі і в голові!

Напевно можна виправдати всіх,
І пояснити: як, чому й навіщо,

Та зло й добро були і будуть вічно
У наших душах.

Вчися бачить їх
І міряти усі бажання й вчинки
Цією мірою добра і зла,
Бо в них усі і приводи й причини.
Свободу вибору
Природа нам дала.

Світобачення в кожного з нас є своє.
Хоч, здається, що схожі ми начебто,
Ми сприймаємо світ
не таким, як він є,
А таким, яким хочемо бачити.

Для одного — в'язниця,
для іншого — рай,
Поле битви чи простір для творчості.
Що бажає душа твоя, те й вибирай,
Вибір — міра любові й порочності.

Ми живемо в багатоповерхівці,
Де кожен поверх — це духовний рівень.
На першому — малеча, що в колиці,

На другий підніма сім'я і віра.

А потім — друзі, школа, книги, фільми,
В духовний простір всіх кохання кличе,
І самоствердження могутній стимул
Нас піднімає поверхами вище.

На кожному поверсі — лиш одnodумці.
Тут енергійні, там – ледачі люди,
Є поверхи тупих, брехливих, дурнів.
На верхніх — благородні життєлюбів.

Що вище поверх — люди цікавіші:
Розумні, щирі, душі їх відкриті,
Ведуть життям їх ідеали вищі,
Є радість творчості і насолода жити!

Я люблю неледачих людей!
В них легка і усміхнена вдача.
Їм цікаве життя кожен день
Через те, що вони не ледачі.

Традиції, консерватизм —
це добре!
Це начебто гарантія на завтра,

Що обминуть нас прикрощі і горе,
І не чекатимуть ніякі втрати.

Це так здається. Але це не так!
Життя — це рух.

Це зміни повсякчасні,
Все рухається в просторі і часі,
Бажання перемін —
прекрасний знак!

О скільки є людей нудних,
Яким всього у світі мало,
Їм мало грошей, влади, слави,
А заздрість нищить душі їх.

Здавалосьь — хай собі живуть!
Але навколо них є люди,
Які від них труїтись будуть
І не побачать власну путь
Любові й вдячності за те,
Що є цей світ і ми у ньому
Шукаємо стежу духовну,
В якій і грішне, і святе.

Є свій секрет у пристрасті до мандрів.
Здавалосьь би — сиділи б собі вдома!
Так ні! Нас тягне, як таємні мантри,

Бажання пізнавати невідоме.

Від перших вражень

майже поклоніння

Ми переходимо до світосприйняття,
Що всі в цім світі — Божії створіння,
У кожного своєї Доля і Життя.

Знайомлячись з людьми в чужих краях,
Шануючи їх успіхи й здобутки,
Тяжкий, гіркий свого народу шлях
Нам треба зрозуміти й не забути.

Все змінюється в світі день у день,

Міняємося й ми

в бажаннях і стосунках:

Сьогодні я — з поезій і пісень,
А завтра серце заповнить мука.

Та є в цих перемінах вищий сенс:

Життя таке ніколи не набридне,
Воно — найдивовижніший процес,
Кінця його цікавості не видно!

Все дуже просто в цьому світі,
врешті решт:
Ледачий ти — тому ж і не багатий.
Якщо нічого світу не даєш,
Чому тебе він має годувати?

Це справедливо. Але скільки є
Несправедливостей!
Працює хтось щосили —
І бідний! Хтось ні меле, ні кує,
Обдурює людей і тим щасливий!

І тут питання до людських чеснот:
Чи це морально ближніх грабувати?
Але про це не думають багаті,
Живуть в своєму світі без турбот.

Не крадуть наче і не лізуть в хату,
Та попри все — нечисті статки їх.
Великий гріх про совість забувати.
Згадається на Вищому Суді!

Якщо дратуєшся чогось
І вередуєш без причини —
Це у душі з'явився хтось
З хвостом, маленький
і противний.

Це він накручує тебе:
"Не вір! Брехня! Добра немає!"
І ти вже бачиш тільки зло,
І радість у душі вмирає.

Лукавий казиться в тобі,
Ти зупинитися не можеш,
Зло у собі й навколо множиш.
Він ангела в тобі убив.

Є рятування лиш одне:
Що чортеня існує знати,
Його у душу не впускати,
І всі любитимуть тебе!

Шукайте у собі причину,
Як з Вами трапилось щось.
Але причина — не провина.

Ви зрозумійте — так зійшлося:

Чужі і Ваші інтереси
Переплелись у боротьбі.
Як Ви не зрадили собі —
Гріха немає.

Це процеси,
Які пізнати не дано,
Це Вищих Сил забавні ігри.
Хотіли Ви чи не хотіли —
Це відбулося б все одно!

Чи треба повертатися в минуле,
Читаючи щоденники без втоми?
Чи має сенс якийсь все, що минуло?
Чи він увесь у тому — зараз хто ми?

Я думаю, минуле — це коріння,
Яке тримає стовбур, живить листя,
Допоки в нас є розум і сумління,
Ми ростемо, ми ще не відбулися.

Ти хочеш бути лідером? Давай!
Тобі кортить до влади і до грошей?
Тобі здається: люди там хороші,

А будуть гроші — не життя, а рай!

Не квітами устелений твій шлях.
Таких, як ти проворних, є чимало.
Рубатиметеся ви чим попало,
Щоб швидше опинитися в верхах.

Підніжки, хитрість, підлість, стусани,
Від заздросців не буде порятунку...
Це як кіно, в якому пацани
У мордобойі вищого гатунку.

Навіщо людям каюття?
Щоби навчитись зупинятись,
Щоб озиратись на життя,
У помилках своїх зізнатись.

Щоб перепрошувати всіх,
Кого образив ненавмисне,
І тим з душі знімати гріх,
І знов життя —
як аркуш чистий!

Дві енергетики є в кожного із нас.
Одна з них позитивна, творча, щира:
Любов і дружба, радість,

ніжності запас,
Привітність до людей, у світле віра.

І негативна є: печерний егоїзм:
"Я! Тільки я! Усе, що є — для мене!"
І заздросці щоденно душу мелють,
А очі бачать тільки зло усюди й скрізь.

Ці дві енергії дістались від батьків.
Та це не фатум чи капризи Долі.
Їх співвідношення ми змінюєм самі,
Як розум є, бажання й сила волі.

В тобі живе маленьке чортеня —
Таке капризне і скандальне стерво:
Знаходить привід мало не щодня
Тобі, красуні, попсувати нерви.

Це чортеня — не доля і не рок,
Вже годі від його дурниць страждати.
Прийшла пора позбутись чортеняти,
Зробити вольовий до щастя крок!

Якщо тебе дратує щось:
Нахабство, дурість чи образа,

І хочеться віддячить зразу,
Щоб не хотілось й не моглось,

Собі скомандуй: "Зупинись!
Не опускайся до конфлікту!
Це темне тягне душу вниз,
Щоб ти став схожим на каліку
У світі бруду і інтриг.
Не сій отруєне насіння,
Ти душу захисти терпінням,
І зло повернеться до них!"

Якщо свідомо робиш зло,
Не сподівайся, що минеться,
Що все пробачить добре серце,
Бо вже не раз таке було.

Щасливі дні минуть, як сон,
За все платитимеш по повній,
Ти гірко плакатимеш потім.
Є справедливості закон!

Ми всі є те, що вже пережили:
Багатство, злидні, радощі і горе,
Любові щастя, ревнощів обрив,
Ласкаве чи в штормах

Себе усім пропонувати.
А жінка має вибирати,
Бо їй потрібен лиш один,
Який дитині став би батьком.
Який би мав чеснот багато,
Щоб був ну майже ідеал,
Ніде щоб більше не скавав,
Біля ноги сидів мов цуцик.
Хіба не в змозі ти збагнути:
Це протиріччя на віки!
Щасливі ті чоловіки,
В яких є поруч мудра жінка,
Що розуміє чоловіка
І не привласнює його.
Вона — творець життя свого,
Тому цікава і цнотлива.
І чоловікові несила
Піти свідомо від тепла,
Від розуміння і добра.

Отак влаштований цей світ.
Хоч скільки би минуло літ,
Людську природу не змінити,
Було і буде так віки:
Мужчині головне — любити!
А сім'ї створюють жінки.

Не осуджуй нікого й ніколи.
Маєш думку про іншого? Май!

Є у кожного в світі цім ролі.

Ти не знаєш їх.

Тож не займай!

Не втручайся.

Сприймай їх як даність,

Бо в усьому є свій вищий смисл.

Не твоє воно — то ж відключись.

Дбай про себе, про душу і радість!

Не тримайте в душі

ні підозр, ні образ,

Все це — зло, що полює за Вами.

Розлюбили, забули чи зрадили Вас,

Не вгамуйте душу сльозами.

Так написано Вам.

Не ганьба це, не гріх,

Зло ходило по душах і ходить.

Хай перейде любов

не в образу чи в гнів,

І не в помсту, а в подих свободи!

Не перший раз

святкуємо Твій День,

Радіючи душі Твоїй і вроді,

Прекрасний витвір

Матінки-Природи,
Ти гідна ніжних віршів і пісень!

Багато що вже знаєш у житті,
Тобі відоме і святе, і грішне.
Ти ще не всі свої пройшла путі,
Вір в те, що завтра буде цікавіше!

Тобі вже шістдесят.

Це не рубіж — гора.
Не всі однолітки піднялися на неї.
Якщо ти зрозумів:
життя — не хрест, а гра,
То ти у виграші. Поговори з душею.

Прислухайся: вона —

наївна, мов дитя,
Але посивіла.

Вже має мудрий досвід.
Збав трохи оберти.

Все головне збулося.

Прийшов час

мати насолоду від життя!

Вищий поклик мистецтва у тому —
Так віками було і так буде, —
Щоб творити Людину Духовну

Але існує в світі
Шкала людських здобутків.
Не все те, що забуто,
Не має права жити.

Час відбере з усього,
Що є, було і буде,
І вимостить дорогу,
Якою йтимуть люди.

Серйозний —
 не значить розумний.
Поважний — це часто дурний.
Від пиhi людської так сумно:
Немає духовного в ній.

Зате як приємно зустріти
Усміхнених, добрих людей.
Що довше душею ми діти,
Щасливіший кожен наш день!

Завжди було і буде в світі зло
Для врівноваження добра й любові.
Якщо в душі щось радісне зійшло —

Бо ця земля — свята земля,
Тут Божий Дух, тут Божа Милість.
І над Дніпром біля печер
Крізь товщу літ мій Київ виріс.

Я з юних літ в твоїй красі,
В твоїх дивах, мій милий Київ.
Я знаю всі твої мости,
Твої церкви, дніпрові схили.
Люблю тебе, Хрещатий Яр,
Старий Поділ — як на долоні.
Я вже давно в полоні чар
І Теремків, і Оболоні.
Для мене ти — краси взірець,
Старовина, сучасні ритми.
На все життя я твій співець,
Ти — мій собор, моя молитва.
Свою любов я тут зустрів,
Я щастя знав і прірву болю.
Коли від сліз не мав я слів,
Ти рятував мене собою.

Києве мій — Дніпро, Поділ і гори.
Києве мій — у золоті собори.
Києве мій — краса, куди не глянеш.
Києве мій — любов моя, мої кияни!
(Пісня Олега Слєпцова «Києве мій».
Див. viiv.co.ua).

Дитинство — це найкращі літа,

Де довгі дні, короткі ночі.
Найперше,
що в житті запам'ятав —
Твої, матусю, рідні очі.

З цікавістю я пізнаю цей світ.
Ти завжди поруч із душею.
Трагедії моїх юнацьких літ
Знімала ласкою своєю.

Шляхи нелегкі обирав собі.
Я знав кохання світлі муки.
Знімали втому, прикрощі і біль
Твої слова і ніжні руки.
Хоч як би тяжко часом не жилось,
Я в тебе є, у мене — діти.
Нехай не все, що мріялось,
збулось,
Твоя душа в нас буде жити.

Тепло, матусю, з тобою!
Вдячний тобі за життя.
Дай тобі Боже здоров'я!
Доки ти є, я — дитя.
(Пісня Олега Слєпцова «Матуся».
Див. viiv.co.ua)

Всі знають про вампірів. Але є
Організації вампіристичні:
Громадські, релігійні, політичні.

Звичайно, кожна робить щось своє.

А спільне те, що втягують людину,
Нав'язують їй правила свої,
Немов зомбують.

Люди добровільно
Усе життя підкорюються їм,
Віддаючи енергію і душу,
Забувши про призначення своє,
Уперто ідеалам їхнім служать
І думають, що це життя і є.

Так само чинять різні "над-ідеї"
Багатства, успіху чи визнання.
Не вір вампірам! Це лише мана.
Не віддавай енергії своєї!

Всіх насолод у світі небагато,
На пальцях можна рахувати їх.
Уміння думати і пізнавати —
Теж насолода. Але не для всіх.

Є у життя дві різні іпостасі.
Одну всі знають і живуть у ній:
Щоденні клопоти, турботи, настрій,
Живуть, щоб жити. Без усяких мрій.

Для себе і під себе все гребти!

А друга – БУТИ. Добрим і легким,
Розумним, роботящим і порядним,
Закоханим, усміхненим і радим,
Що ти живеш, ідеш шляхом своїм!

Як тягнуться до Вас погані люди,
Із ними не спілкуйтеся ніколи!
Щоб вас вони не вимазали брудом,
Щоб вас не отруїв би їхній сморід.

Чому у стосунках образ так багато?
Ми сваримось з коханою і другом.
Слабкі й дурнуваті не вміють прощати.
Прощають тільки мудрі й сильні духом.

Якщо з дитинства ти людина не ледача,
Напевно, знаєш правило просте:
Ти намагайся все робити якнайкраще,
Бо все погане зробиться саме.

Я вже засвоїв істину просту:
Щоб сумніви не затягнули в прірву,
Найголовніше — бачити мету,
Спокійно йти до неї без надриву.

Куди вони поділись і коли?
Ну скільки ж пожили ми?
Зовсім трохи.
Що бачили? Що чули? Де були?

Товкли нам зверху:
ви вперед дивіться!
Бо кожен з вас —
цеглинка майбуття.
Ні журавля, ані в руках синиці,
А дехто вже пішов у небуття.

Що ж нам лишилось?
Попри все прожите
Забути роки, вгамувати щем,
Бажаннями і пристрастями жити
І дорожити кожним Божим днем!

Життя — спокуси і випробування.
Лиш наодинці тішуся свободою.
Я так втомився
очищатися стражданням,
Що хочу трохи
збруднитись насолодою.

Чому сумуємо, панове?
Які не роки — все життя!

Нема в минуле вороття:
Те, що було, не буде знову.

Не варто заздрить молодим,
Їм треба ще собою стати,
Ніхто не знає цін і плати,
Що прийдеться платити їм.

А ми вже є. Ми вже збулись,
Пройшли крізь радощі і горе.
Чи їм піднятися у гори,
Що підкорили ми колись?

Є переваги і у нас:
Свобода, спокій, вірність другу
І відчуття блаженства духу,
Коли прийде кохання час.

Геть чисто все втрачає сенс,
Коли душа занепадає.
Вона очищення чекає.
Це волі й розуму процес.

Якби хто знав, яка то втома:
Життя вже тліє, не горить,
Коли нема нікого вдома,
Душа в самотності болить.

Але не краще, як довкола
Товчеться нелюдів юрба,
А ти — немов затятий в коло,
Бо рідної душі нема.

Нема до кого мовить слова,
Хто б зрозумів і пригорнув.
Дні миготять, немов полова,
Під вітром неспокійних дум.

Щоб якимось вгамувати біль,
Тверджу собі — то ще не муки,
Ти — не один, бо звідусіль
Самотніх душ лунають звуки.

Ще будуть і у нас жнива!
Не засмоктати нас болоту,
Бо всіх єднають у спільноту
Живі поезії слова!

Як змінює обличчя час!
Кому раніш, кому пізніше

Він на обличчях наших пише
Ту сутність, що в душі у нас.

Когось життя вже геть зламало
У когось на душі зима.
Облич просвітлених так мало!
Очей усміхнених нема!

В житті пора є — надвечір'я.
То ще не вечір, вже не день.
То час зажурливих пісень,
Пора, коли приходить віра.

Час роздумів у самоті.
Пройшли ми радощі і втрати,
Ні сил, ні часу щоб вертати
Чи щось міняти у житті.

Надвечір сутеніє в домі.
Мої однолітки зійшлись.
Не видно зморшки, сиві скроні...
Ми всі красиві, як колись!

Яка несправедливість! В юні роки
Бажань — до біса! А грошей — чортма!

Як робимо у надвечір'я кроки,
Приходять гроші. Так бажань нема!

Але несправедливі дорікання.
Так недаремне в світі повелось:
Коли вмирають пристрасті й бажання,
То мусить же лишитися хоч щось!

Хо́да в дитинстві — не хо́да,
А біганина повсякчасна.
Скоріш! І горе — не біда!
Кругом — бігом! І в тому щастя.

Хо́да у зрілїї літа
Пружиниста і переможна,
І зупинити нас не можна,
Бо є і сили, і мета.

Коли вже надвечір'я, брате,
Ми, несемо, мов скло, себе,
Не дай Бог хто штовхне — і все!
Розсиплемось і не зібрати.

З роками старішає тіло.
Де ділися сила і міць.
То втома його полонила,
Не та вже прозорість зіниць.

Але у природи є диво:
Не хоче старіти Душа!
Як мати колись народила!
Як в юності в світ увійшла!

Бажання тепла і любові,
За ніжністю туга, мов біль!
Відкрити б себе в чомусь новім!
Не зрадити б тільки собі!

У серці — бажання і радість!
У дзеркалі — в зморшках чоло.
Для когось це, може, і старість,
Нам ще й тридцяти не було!

П у б л і ц и с т и к а

Все почалось з брехні «Йдемо в Європу».
Ображені ми вийшли на Майдан.

Вночі побили нас мордовороти —
Кривавий зек такий наказ їм дав.
Але не врахувала погань клята,
Що родовід наш — славні козаки.
Повстав народ, його не залякати,
А банда проклята віднині й на віки.

Побачив світ: ми вміємо боротись.
Тепер — до праці! Скрізь навести лад!
Народ назавжди став державотворцем.
Його не повернути вже назад!

Спасибі, росіяни, вам за те,
Що ви, нарешті, нас переконали
В тім, що не знаєте, що є святе,
А по брехні весь світ вже перегнали.
Століттями клялись, що ми — брати.
Ми вірили. А нам ножа у спину!
То скільки ж можна? Далі як іти?
Від «брата» захищати Україну!

Сусіди? Добре. Але без обійм,
В яких тебе бажають задушити.
Нехай вони собі живуть в брехні,
Ми ж будемо красиво й вільно жити!
Усі народи вийшли із племен,
Зберігши їхню потаємну сутність,
Яку не змінюють ні час, ні інтелект.
Тому усі народи самобутні.

На півночі в лісах, у диких нетрях
Юрмились войовничі племена:
Мурома, Мокша, Весь, Мордва і Меря.
Прийшли татари — рабство і війна.

Так почалась Росія. Не слов'яни,
А угро-фіни з домішком орди.
Агресія у них в крові віками,
Будують царство на чужій крові.

А щоб не дуже світ увесь лякати,
Ім'я поцупили у київських слов'ян.
А українці? Нас назвали братом
З метою винищити згодом, як бур'ян.

Привласнили історію слов'янства,
Христом святим прикривши свій розбій.
Мета їх – Третій Рим, всесвітнє царство.
З нас почали похід кривавий свій.

В історії знаходимо прозріння.
Таких «братів» не зичим й ворогам.
Так от чому страждали покоління,
І незалежність так потрібна нам.

Тяжкі часи. Війна і зрада.
Здається — гірше не було.
Пішов війною брат на брата.
Будь прокляте таке родство!

Ми захотіли краще жити,
Бандитське скинули ярмо.
Російські правлячі еліти
Злякались. І щоб не було
Такого ж з ними, розпочали
Війну у нас і проти нас.
Сліпі й безмозгі яничари
Неначе повернули час.

Хто вирізав Січ і Батурін?
Для чого був голодомор?
Щоб ані духу, ні культури,
Щоб українців не було.

Але чому? Все дуже просто.
Імперії без нас нема.
Брехня — їх бог — немов короста
Зазомбувала росіян.

Гуртуймось, браття!
Ми — слов'яни,
Переживем і цю біду.
Із нами Бог! Весь світ із нами.
Ми маєм зупинить орду!

Російські найманці
відкрили другий фронт,
Щоб розхитати й знищити державу
Зсередины. Та ми не той народ,

Що дасть орді робити чорну справу.
Є й поміж нас придурки і тупі,
Є зрадники, запроданці і стерви.
Але народ — це воїни святі
І армія мільйонна волонтерів.

Хто в світі побував,
чи вперше, чи в останнє,
Не крав, не гендлював,
а мав просте бажання
Побачити краї чужі і зрозуміти,
У чім краси їх? Землі тієї діти
Багаті чим? Щедротами душі?
Чи вірою у праведного Бога?
Чи впевненістю, що своя дорога
Їх приведе до сяючих вершин?
На тлі народів щирі українці —
Співуче плем'я, чисте, мов дитя!
В усі часи гостинне до чужинців,
Завзяте до всіх радощів життя!

Якщо захочуть, можуть все зробити!
І жарт, і мудрість притаманні їм.
Як українців можна не любити?!
Як не пишатись іменем таким?!

Я розмовляти починав російською:
Була евакуація, війна.
Російська школа. Потім вуз російський.

В них манія: є місія Росії
Усі народи — під своє крило!
Ви попитайте скривджених сусідів:
Без крові й підлості це б їм вдалось?

Нам, українцям, як підступна змова
(Збагнути дикість цю не в змозі я!)
Москалики забороняли мову
Народу, що древніший росіян!

Історія не знає аналогій,
Не зна обійм, в яких хрустять кістки.
Як кажуть: не дай, Боже, свині роги.
Ми маємо державу зберегти.

Ми — українці! Та, на жаль, не всі
Духовні, роботящі і співучі.
В народі нашому, як і в усіх,
Є заздрісні, нахабні і падлючі.
Не нація формує душу й дух,
А кращі душі творять світлий образ,
Оспівують, боронять від наруг,
Життя їх — величі народу доказ!

Нам дорікають: «В вас нема ідей!
Б'єтесь навіщо за якусь свободу?»
Навіщо?... Попитайте у людей,
Чи є ідея в нашого народу?

Як не було б, чи витримав би він
Міцні обійми старшенького брата?
Культуру, знищену до попелу й руїн,
Голодомори і війни прокляття?

А він живе в усіх кутках землі!
Плакає мову і пісень співає,
І виживає у духовній млі,
І марить в снах
 своїм квітучим краєм!

Ідея наша — радощі життя,
Прекрасна пісня, що із серця лине,
Наснага праці, віра в майбуття,
Палка любов до неньки України!

Сусід мій —
 український хлопець Вова —
Патякає російською. Свою не знає.
“Нема бажання вчити рідну мову?”
“Бажання в мене є.
 Мозгов не вистачає”.

Як влада прикраша чоловіків!
Було сопливе, миршаве дитячко,

Нам тільки б дурнів якось поганять!
Привладних злодіїв хоч як впіймати!
Ми вміємо і любимо орать,
Дітей ростити і пісень співати!

Дратує нас політиків гризня.
Вони, мов брудом, вимазані нею.
І звідки в їхніх душах стільки зла?
Вони і нас отруюють брехнею.

Але свій має сенс і цей бедлам.
Ми маємо, нарешті, зрозуміти:
Вони нам не батьки, а ми — не діти,
Це — найманці!
 Й служити мають нам!

Ти заздриш: “От колись жили розкуто!
Бали! Коханки! Не життя, а мед!”
А кріпаком ти не хотів би бути,
Щоб, як собаку, продали тебе?

Російська влада двадцять два рази
Забороняла українську мову —
Де в світі ще таке було, скажи?

Чомусь і зараз їм не йметься знову.

Знайшли у нас невігласів, ледащ,
Які не в змозі вивчити своєї,
Російську захищають, фарисеї,
Зло сіють між людьми. І що це дасть?

Щасливі ми: нема у нас амбіцій,
Не зазіхаємо ніколи на чуже,
Пишаємось, що ми є українці.
В цім слові гідність, честь і совість є!

Мені підказують, куди іти
Розумники, політики, провидці.
Чи не пішли би ви під три чорти
Усі разом чи кожен поодинці!

Терпіли ми наруги різні.
Не раз тягли чуже ярмо.
Є в українців власна гідність —
Ми цим жили і живемо!

Є дві породи українців.
Це як окремі полюси.

Є козаки. В них все по вінця:
Герої волі і краси,
Хоробрості, відваги й братства,
Любові й шани до землі,
Вкраїну й віру зберегли.
Таке було у нас козацтво!

І є оті, що хата з краю,
Які під себе все гребуть.
З них кожен має власну путь,
Усіх геть чисто зневажає,
Живе собою і в собі.
"Моя сім'я — моя фортеця!"
Хоч часом має добре серце,
Цінує жарти і пісні.

І поміж цих двох полюсів —
Увесь народ, колись забитий,
Але терплячий, працьовитий,
Який гучних не любить слів.
Як припекло — він на Майдан.
Сміється завжди над жлобами.
Але час прийде, свій екзамен
Він підготується і здасть!

2010 р

Про поезію

Я є співець.

Господаря не маю.
Ніхто не скаже: "Мій це інструмент!"
Я про кохання пісню заспіваю,
Коли Душа наповниться до краю
І побажає знов піти на злет,

Піднятись до гармонії єднання,
Пізнання світу рідної душі.
Нещирістю я зроду не грішив.
Пісні завжди —
освідчення в коханні!

Поезія любовна — цілий світ,
В якому душам радісно і легко,
У ньому і фантазії політ,
І пристрастей інтимних літня спека.

Ці вірші, мов прозоре джерело,
З якого можна пити й не напитись,
Його водою щедро освятитись,
Коли кохання в душу увійшло.

Поезія — не детективне читиво,
В якому все — аби ти дочитав.

Хто відчуває серця спів,
Кому дано бажання злетів
І вишуканих почуттів.

Те, що здається соромливим,
Звучить в поетових вустах
Достойно, ніжно і красиво,
Життя освітлюючи шлях.

Поет нам відкриває очі
На нас самих, вперед іде,
Торуючи нам путь із ночі
До братства світлого людей.

Ні таємниць, ані секретів,
Ані інтриг він не сприйма,
Тому в високих кабінетах
У нього друзів і нема.

Було так, є і, певно, буде.
То як закон — один для всіх:
Поетів люблять добрі люди,
А злі побоюються їх.

Поезія хороша – це як пісня.
Її читати можна день у день,
Коли душа наспівує пісень,
І як у розпачі чогось благає слізною.

У ній енергія потужної душі,
Яка, як ми, страждала і співала,
Якій було буденності замало,
В духовнім світі прагнула вершин.

Поезія — душі життя.
А схожих душ чимало в світі:
Є і забуті, і забиті,
І праведні, й несамовиті,
Найбільше — стомлених буттям.

А хто ж такий тоді поет?
Це з нас один, якому дано
Словами вгамувати рану,
Зі сподівань звести намет.
Віїн може витягнути нас
З болота клопотів буденних
І нагадати, хто ми й де ми,
Щоб вогник радості не згас.

Тому поетові слова —
Мов ліки, наче воскресіння,
Пересторога від падіння,
Душа із ними ожива!

"Поезію люблю!" Чи "не люблю!.."
Напевно, так не можна говорити.

Поезії — жінки. Усіх любити —
То є абсурд!

Ти відшукай свою,
Яка тобі красива і цікава,
Духовна, щира, наче Дар Небес.
Поезія твоя — це як кохана —
Стає немов частиною тебе!

Навіщо я все це пишу?
Навіщо Душу розкриваю,
Перу й паперу довіряю?
Але читати не прошу.

Я знаю, що у світі є
Людей чимало благородних.
З них кожен є дитям природи,
Створив і виплекав своє:

І світобачення, і Душу,
Прекрасне, чисте і сумне.
За них я все сказати мушу.
Вони читатимуть мене.

Коли Вам тяжко на душі,
Якись випробування знову —

На пульсі вічності і серця.

Поезія — це голос особистості,
В яким я відчуваю нерв і хист
Високих дум,
закоханості й пристрасті.
Без цього вірш —
лише паперу лист.

Поетів — море! Кращі є і гірші.
З них кожен сам собі й життю радіє.
Поет — не тільки той, хто пише вірші,
А той, хто любить їх і розуміє!

З усіх мистецтв поезія —
найперша!
Бо завжди поруч.
Бо вона — прекрасний світ
Людських чеснот
і благородних звершень,
Краси любові і фантазії політ!
Що є поезія?.. Весна,
Коли попід торішнім сміттям
Ми бачимо відкрите нам
Трави і квітів розмаїття.

Я стомлений ішов додому,
І у самотності Душа
Тихенько плакала... І я,
Хоч сам нерідко комплекую,
Подарував Душі красуню,
Яка, я знаю, нічия.

Душа дарунок прийняла,
Вона давно його чекала.
Бо їй буденності замало,
Їй треба мрії і тепла.

Я сам коханую створив!
(Ми завжди творимо коханих).
Я їй співатиму осанну.
Можливо, що цей ніжний спів
Почує неспокійне серце
І оживе, і відгукнеться
На магію красивих слів.

Можливо... А можливо й ні.
Чутливих душ не так багато.
Я ж буду все одно співати,
Бо так написано мені!

Зміст

Простір кохання5

Ми і світ.....	117
Зрілість.....	192
Публіцистика.....	198
Про поезію.....	209

Поезії за абеткою

Бач, ти - веселий, а вони сумні	157	
Біда у тому, що життя минає	135	
Бог є один. Церкви всі і релігії	168	
Буває, що життя - і в хвіст, і в гриву		151
Буває, що любов на все життя	88	
Буває, як почую ніжне слово	8	
Було всього - і радості, й печалі	108	
Вас вдача по життю веде	23	
Вас не тримаю у полоні	33	
В дні юності у мріях про кохання	46	
В душі крім ангела живе і чортеня	148	
"В житті одне кохання!	103	
В житті пора є - надвечір'я	195	
В житті урівноважено усе	134	
Ви все ще бавитесь в капризи	58	
Ви живете у звичнім ритмі	21	
Ви живете розхристано і легко	148	
Ви змалку купаєтесь у компліментах..	12	
Ви любите, а Вас не люблять	57	
Ви не повірите - немає	66	
Ви так красиво й щиро полюбили	84	
Вишукую тобі такі слова	26	

Вищий поклик мистецтва у тому	183	
Вкралене щастя. Заплакані очі.	108	
В лихі часи, коли або недуга	153	
В любовних стосунках завжди	45	
В оголеній красі є таїна	43	
"Вона не любить! Боже!"	58	
Вона не любить. Чи є сенс	56	
Все дуже просто в цьому світі	173	
Все змінюється в світі день у день	172	
Все почалось з брехні	198	
Все починаю з чистого листа	117	
Всі знають про вампірів	188	
Всі люди дуже різні	118	
Всіх жінок на Землі	78	
Всіх насолод у світі небагато	188	
Всі ювілеї - привід озирнутись	141	
Всьому на світі даємо оцінку	126	
В тобі живе маленьке чортеня	177	
В той день, коли очікуєш мене ти	37	
Втомившись від сумних подій	101	
В усі віки добро зі злом боролось	147	
Геть чисто все втрачає сенс	193	
Говориш ти мені - не поспішай!	14	
Господь дає таланти людям	140	
Давай-но я тобі поплачусь	34	
Давно знайомі. В кожного свій світ		12
Давно помічена закономірність	143	
Дарма не переймайся	152	

Дванадцять дружин, вісім сотень	141	
Два полюси є у людській природі	135	
Дві енергетики є в кожного із нас	177	
Дві точки зору є щодо любові	110	
Дивлюсь на Вас і переносуюсь наче		11
Дивуючись красотам мінералів	166	
Дитинство - це найкращі літа	187	
Для Вас робота - інтерес чи гроші?		149
Для мене радість - думати про тебе		27
Добитися жінки - це не перемога	19	
«Дороженький! Мені у відрядження		114
Дратує нас політиків гризня	206	
Душа людська - це є частинка Бога		145
Душа - це совість, альтруїзм	147	
Душі потрібні переміни	17	
Енергія життя своя у кожного	156	
Є благо і приватний інтерес	159	
Є в кожній жінці скарб і таємниця	80	
Є в людях пристрасть	151	
Є два поняття: правота і гріх	168	
Є дві основи у буття людського	165	
Є дві породи українців	208	
Є дивна річ, що зветься совість	133	
Є люди - мов отруйні змії	132	
Є люди, які дуже люблять сваритися	157	
Є порода людська, яку звать	126	
Є свій секрет у пристрасті	172	
Є справи і звичайна суєта	148	

Є у життя два смисли, дві мети	190	
Є у життя дві різні іпостасі	189	
Є у любові кілька мов	79	
Є у любові різні іпостасі	93	
Живу чеканням зустрічі з тобою	18	
Життя буває наче дивний сон	53	
Життя - дорога. А точніше - путь	179	
Життя людське - насамперед	162	
Життя сімейне набридає всім	104	
Життя - спокуси і випробування	192	
«Жінки – відкриті книги!	26	
Завжди, бажаючи здоров'я	144	
Завжди було і буде в світі зло	185	
За всім, що відбувається в житті	126	
Закінчується рік, відходить у минуле		117
Закоханий по вуха! Раптом зрада!	150	
Закоханим я був чимало літ	107	
Закоханих мало живе на землі!	79	
Закоханість - душі прекрасний стан		102
Закоханість - часткова ненормальність	88	
Закохані! Я вас люблю й жалію	94	
Закохуючись, ми втрачаєм дещо	104	
Замкнулось коло	56	
Звичайно, святість є не в тому	96	
Здавалось би, всьому навчитись	146	
Здавалось би, любов навіщо нам?		96
З роками клопотів неволя	41	
З роками старішає тіло	197	

З усіх багатств найбільшим є уява	119
З усіх відомих якостей людських	149
З усіх мистецтв поезія - найперша!	215
Зустрілись. Привітались щиро	42
І все ж таки любов - це несвобода!	95
Інтелігентність є і жлобство	140
Існує вічна таїна	103
Існує прагнення до кращого у світі	122
Існують, все ж таки, біополя!	87
Існують різні рівні інтелекту	120
Історія людства - історія воєн	161
Кінець кохання - даність, а не драма	69
Когось критикувати - гріх тяжкий	132
Когось любити - значить володіти	112
Коли Вам тяжко на душі	214
Коли дощить, сум душу обіймає	136
Коли тебе дратує щось	55
Коли ти закохаєшся ізнов	107
Коли я думаю про Вас	28
Коли я чую, що любов - це бій	91
Кому написано вірша?	217
Конфліктів, прикростей в житті	150
Кохана, вибач, різні ми істоти	48
Кохання день!	35
Кохання доказів в житті є небагато	25
Кохання - наче викривлений простір	109
Кохання - це бажання з двох боків	99
Кохання - це маленьке пташеня	53

Лиш ті вшановують поетів	211	
Люблю закоханих людей!	75	
Любов завжди новим дивує змістом		27
Любов закінчилася, а не вмерла	69	
Любові геніальність, певно, в тім	109	
Любові добиватися дарма	104	
Любов людська не знає зради	67	
Любов у віршах світла і красива	71	
"Любов - це гріх!" Таке почути сумно	113	
Людей без втрат нема	148	
юдей і світ навколо не змінити	128	
Людей цікавих в світі дуже мало	154	
Людей я відчуваю по очах	24	
Людина кожна - світ духовний	97	
Мадам, Ви, часом, не вампір?	47	
Майбутня мама відчуттями ділиться	115	
Мене згадаєш - зателефонуй	61	
Мені від Вас ніяких жертв не треба		16
Мені підказують, куди іти	207	
Мені, повірте, соромно за себе	62	
Мені потрібно когось любити	5	
Мені так тепло думати про тебе!	30	
Ми всі є те, що вже пережили	179	
Ми живемо в багатоповерхівці	170	
Ми носимо в душі, немов взірець	102	
Ми - українці! Та, на жаль, не всі	203	
Модель кохання в кожного своя	101	

Мораль має дбати про щастя	154	
Моя любов - моя душа	90	
Мужчини впевнені: вони	149	
Мужчини бояться розумних жінок	108	
Мужчини! Жінка - радість, а не лихо		115
Навіщо їду і куди?	9	
Навіщо людям каяття?	176	
Навіщо я все це пишу	213	
На жаль, не всім дано відчутти	82	
Найвища мудрість - усміхатись	191	
Нам дорікають: «В вас нема ідей!	204	
Напевно, можна виправдати всіх	169	
Нарешті я з роками зрозумів	86	
Нашіптувати хочу Вам слова	10	
На що ми витрачаєм нерви	133	
Не був, не є й не буду атрибутом	17	
Не в жінку ми закохуємось, в образ		59
Не вимагайте ви від особистостей	142	
Не вистачає сил духовних	145	
Не впоратися нам ніяк з інстинктом!		87
Не гоже нам, нащадкам козаків	206	
Не забувай мене, не забувай	59	
Не знаю, хто й навіщо це придумав		19
Не культивуйте в душах зло!	155	
Не люблю стояти на пероні	50	
Немає в світі нашої любові	58	
Немає міри у любові	78	
Немає у кохання еталону	106	
Немає щастя. День у день робота		155

Нема пісень вчорашньому коханню	54
Не можна любити одну чи одного	74
Не ображайтесь на мужчин	82
Не осуджуй нікого й ніколи	181
Не падай в розпач, що нема	15
Не перший раз святкуємо Твій День	182
Не плутайте кохання і стосунки	84
Не поспішай з діагнозом	56
Не прислухайся, хто що скаже	131
Не присягайся у любові	114
Не розумію росіян	203
Не треба жити тільки тим, що вчора	136
Не треба копирсатись в попелищі	65
Не треба культ з коханої робити	67
Не треба культ робити із сім'ї	139
Не треба ніяких претензій	124
Не треба ображатись на людей	127
Не треба ображатись на поетів	75
Не треба сперечатись про любов	111
Не тримайте в душі ні підозр	181
Не тягніть до себе негативи	144
Не увертюра це в любовнім дійстві	36
Не хочу набридати, але все ж	22
Не я її. А ми удвох	90
Ніколи не кажи: "Вона не любить!"	66
Нове - не значить краще	184
Новонароджені - це ще не люди	159
Ну ти наївний! - кидають мені	124
Ну що таке, здавалось, лист	40

Одна із мук любові в тому	74	
Оскільки є багно, земля і небо		120
О скільки є людей нудних	171	
О скільки є різновидів любові!		105
О скільки я вже гірко помилявся!		72
От би зустріти легковажну	11	
От би навчитись вимикати	138	
О як непросто кожен день	123	
Питання було, є і буде відкрите		60
Питання гріха будуть завжди		164
Півночі ні сну, ні спокою!	13	
Пізнавши щастя злет і муку	215	
Поводимось як нерозумні діти		149
Подобається що в жінках?	105	
Подій в житті не так багато	118	
«Подружко! Я так рада, що ти		115
"Поезію люблю!" Чи "не люблю!"		213
Поезія - душі життя	212	
Поезія - не детективне читиво		210
Поезія любовна - цілий світ		209
Поезія хороша - це як пісня	212	
Поезія - це голос особистості		215
Поетів — море! Кращі є і гірші.....	215	
Поліція бере відбитки пальців		73
При всій трагічності подій	66	
Пригляньмося до витоків життя		77
Прийди, наснаго, в образі жіночим!	20	
Прийшла весна, а на душі неспокій		6

Причину мук я зрозуміти зміг	62	
Пробач мені, якщо тебе здивує	31	
"Про зле й недобре думати не слід		140
Прощаючись з любов'ю, гірко	60	
Роздумую над тим, що відбулося	64	
Розлюбилось - не треба ганьбити	61	
Розумна жінка, та, що любить	93	
Розумні люди люблять тільки тих	68	
Роки за сорок сумною ідуть чередою		98
Російська влада двадцять два рази		207
Російські найманці відкрили другий		201
Самі ми прикрашаєм наші дні	125	
Свій ідеал жіночої краси	22	
Світобачення в кожного з нас є своє	169	
Свобода - це прекрасне відчуття!	106	
Святий Серафиме Саровський	163	
Серйозний - не значить розумний	184	
Сказав "люблю" - і спорожніло серце		20
Слава героям, що йдуть у борню	100	
Соромитись бажань своїх чи ні	32	
Спасибі, росіяни, вам за те	198	
Споконвіків понад Дніпром	186	
Статурою і зовнішністю горді!	70	
Стосунки любовні - це виняток	99	
Стосунки наші вже переросли	21	
Сусід мій - український хлопець	204	
Сьогодні молодь знає все	76	

Така красива і така сумна! 7	
Така мала і вже така сварлива!	152
Так хочеться почати все з нуля!	117
Таланти роблять справу 146	
Творці мистецтва - це зірки	183
Тебе від серця відриваю 34	
Тебе не любить? Ну то й що?	95
Терпіли ми наруги різні 207	
Ти випробовуєш кохання 59	
Ти думаєш, як душу вберегти	53
Ти заздриш: "От колись жили	206
Ти з кожним днем 60	
Ти на зморшки мої не дивись	43
Ти не думай недобре про мене	111
Ти не зможеш забути мене 57	
Ти не шкодуй, що ми зустрілись	61
Ти подивився на красу дівочу	7
Ти сумнівами душу не карай	127
Ти так купаєшся в своїм капризнім	50
Ти хочеш бути лідером? Давай!	176
Тобі вже шістдесят. Це не рубіж	182
Тоді у віршах є духовний злет	214
Традиції, консерватизм - це добре!	171
Три насолоди маю від кохання	38
Тяжкі часи. Війна і зрада 200	
У багатьох життя - мов сон 144	
У будь-яких конфліктах завжди є	165
У жінки кожної свій власний образ	92
У клопотах, в щоденній суєті	83

У кожного із нас любов своя	110	
У кожного кохання є секрети	39	
У мене, знаю я, є ненормальність	6	
У мене своя не найлегша дорога	216	
У піст забудьте сварки й злість	147	
Усі грішать	129	
Усі мистецтва — це художня	146	
Усі народи вийшли із племен	199	
Усі нещастя дані нам для того	129	
У сфері духу головне свобода!	69	
Хода в дитинстві - не хода	196	
Ходжу у ліс, в його осінню тишу	131	
Хороші сім'ї завжди мають знак	15	
Хоч хто б ти був - чи бідний	85	
Хочу вам подарувати свято	5	
Хоч що б ти вибрав, щось втрачаєш	138	
Хто в світі побував	201	
"Хто дужче любить, той частіш	81	
«Це де ж ти, доню, цілу ніч була?	114	
Цінуйте випивших. Їх душі наче голі		142
Чи є енергія кохання	89	
Чи є яка шкала у світі	128	
Чи зможеш вирватись, чи ні	29	
Чимало є таких речей	137	
Чи може повернутися любов	70	
Чи можна зробити щасливим когось?	156	
Чи розумніші стаємо з роками	130	

Читаю Ваші вірші й тихо плачу	210
Чи треба повертатися в минуле	175
Чи це трагедія, що є	76
Чому біжиш? Чому ховаєш очі?	8
Чому в коханні стільки непорозумінь?	19
Чому закоханих так мало в світі?	51
Чому гаряче й пристрасне бажання	49
Чому одні живуть в духовнім світі	185
Чому одружені чоловіки	13
Чому поет неначе поряд?	216
Чому про кохання написано стільки?	7
Чому сумуємо, панове?	193
Чомусь все так влаштовано в житті	160
Чому ти думаєш, що він	180
Чому у стосунках образ так багато?	190
Чому філософи тікали	162
Чому чужого важко зрозуміти	122
Шкода, що зникає душі легковажність	147
Шкода, що філософії в нас різні	60
Шукай гармонію в усьому	134
Шукайте у собі причину	175
Щасливим був. Але на щастя квота	106
Щасливі люди – саме ті	143
Щасливі люди час не помічають	166
Щоб вижити в усі скрутні часи	72
Щоби бути щасливим	158
Що більше власності ти маєш	150
Що більше їздимо і бачимо країн	161

Щодня в роботі - спішимо кудись	121	
Що є поезія?.. Весна	216	
Що з нами діється весною	18	
Що править світом - розум чи	150	
Щоранку дякую я Вам	10	
Щось недобре сказати про когось	153	
Що хочеш ти? Скажи мені	143	
Я Вас люблю. Але без фанатизму		62
"Я вас люблю!" - сказали просто так		61
Я вас люблю, старателі кохання	83	
Я вже засвоїв істину просту	191	
Я вчуся вдосконалюватись так	130	
Я вчуся все життя	11	
Я в юності так про кохання мріяв	44	
Я думаю про тебе кожен день	45	
Я є співець. Господаря не маю	209	
Я знаю, хто ти і яка ти по суті	39	
Я знов щасливим бути хочу!	6	
Я зрозумів всіх ревнощів причину	85	
Яка геніальна в нас мова!	35	
Яка несправедливість! В юні роки	196	
Якби хто знав, яка то втома	194	
Як влада прикраша чоловіків	205	
Як дивлюся на себе вчорашнього	65	
Як друзі відкривають душу й двері		146
Як змінює обличчя час	195	
Як жінка вміє опустити чоловіка	108	
Який тривожний і прекрасний	94	

Які ми всі зарозумілі	47
Як любите іще когось	115
Як лютувала ця зима	91
Як наколотишся за день	116
Як неприємності якісь	154
Як спілкуватися не хоче	52
Як тягнуться до Вас погані люди	190
Як тяжко усвідомлюються роки	192
Якщо Господь нам дав якісь таланти	143
Якщо в житті щось трапилось зле	167
Якщо відчуєте - любов взаємна	28
Якщо Ви розлучилися з коханою	55
Якщо в душі нема бажання	64
Якщо дратуєшся чогось	174
Якщо з дитинства ти людина	190
Якщо кохана ваша вас вже	115
Якщо кучкуються злі люди	152
Якщо ми любимо розумну жінку	100
Якщо не тренувати волю й розум	148
Якщо свідомо робиш зло	178
Якщо тебе дратує щось	178
Якщо ти у душі не примітив	189
Якщо тобі наказують - роби!	146
Якщо тобі сказала "Ні!"	54
Я люблю неледачих людей!	170
Я напишу Вам романтичного	25
Я не благаю Вас про допомогу	14
"Я не люблю Вас. І не хочу	31
Я - не любов твоя, а тільки гра!	63
Я нічого не можу Вам дати	9

Я пам'ятаю всіх своїх коханих	97	
Я по стражданнях виконав всі	52	
Я прислухаюся до Ваших	31	
Я прокидаюся із думкою	17	
Я розлучаюся з коханням	68	
Я розмовляти починав російською		202
Я сам сміюся над собою	16	
Я сивину не те щоб поважаю	125	
Я сплю, і снишся ти мені	29	
Я стільки думаю про тебе	33	
Я страждаю, напевне, тому	63	
Я так люблю, коли життя – як джаз!		125
Я хочу зменшити страждання	167	

Літературно-художнє видання
Іващенко Віталій Вадимович
“Загляньмо в душу!”
видання четверте,
доповнене

© В.В.Іващенко

Надруковано
з оригінал-макету автора

Віддруковано на ЗАТ “ВІПОЛ”
зам. №, 2017 р.
Формат 60x64 1/32.
Наклад 5000 пр.
03151, Київ, вул. Волинська, 60.
Свідоцтво про внесення
до Державного реєстру
серія ДК № 4404 від 31.08.2012р

